MS. R. 2178

COMMENTS TO THE TALMUD BY RABBI SAMUEL KLEIN [1875-1879]

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

חדושי סוגיות לרי שמעלקא מסעליש
ובנו רי פנחס חיים קליין

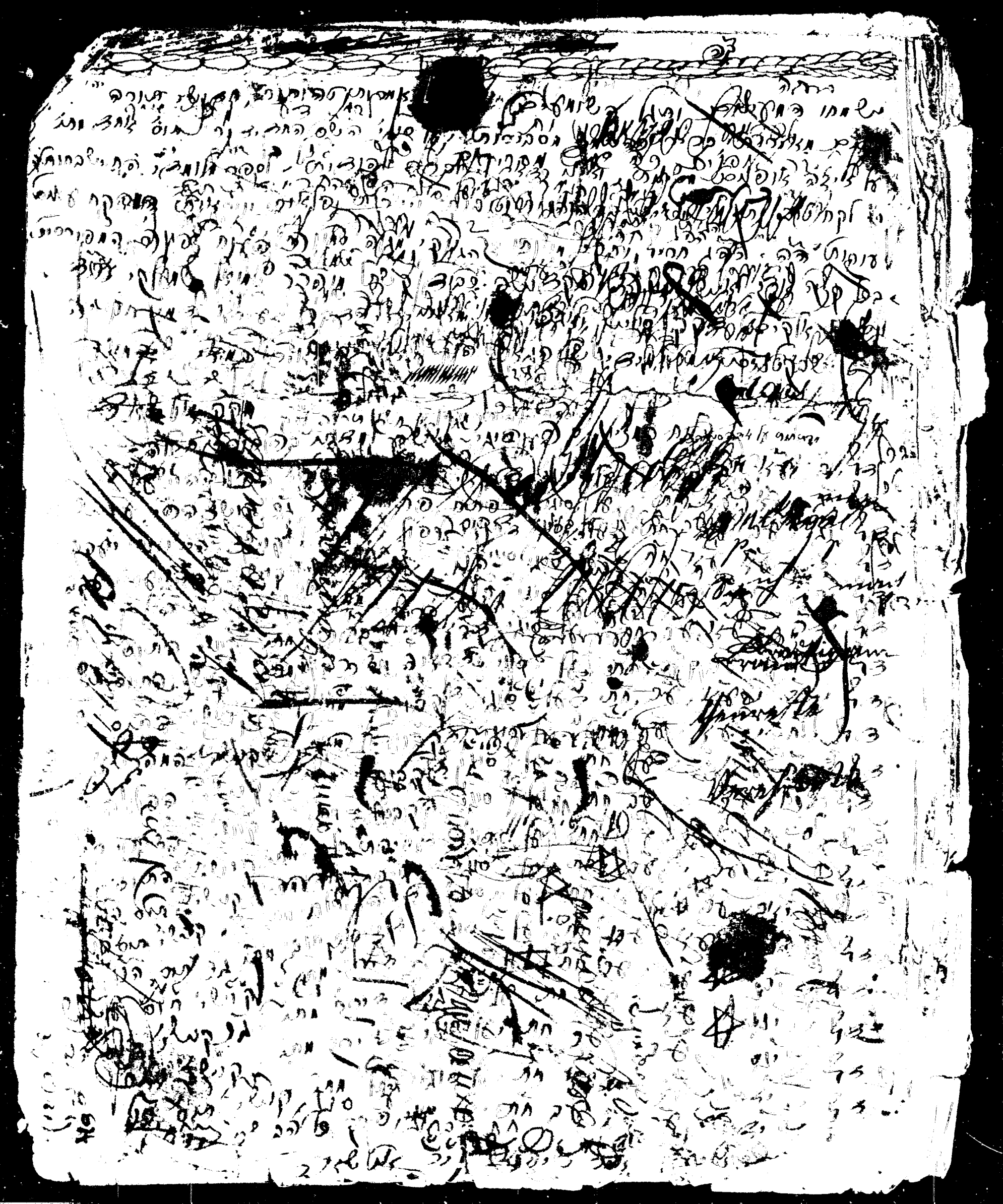

הנה איתא שם בגמרא שפיר קאמר ר' חנינא בן גמליאל לר' אליעזר בן הורקנוס תלי
פרי מדבר לפרי בבע"ח ובע"ח תלוי - דילמא מעלה פרי דאלף הוה אינה שאינו יפה
אפי' בדבר אחר לא עלו - ובקשה הפרה ויבוש לו דילמא לעולם אחת קרוי אישה פרי אלף הוא
אפי' בדבר אחר לא עלו כך הא נמי שמעת מקרוי דמעת תלי פרי דבר אלא הסקרוי הוא
בשום תלי לא הוא ואפי' פרי מעשה אלא אותו דבר ומבטל מעשה דבר דבר מעשה בדבר
דמה תלי בבע"ח ובע"ח תלוי מעשה מעשה לפי מקום ואלא לשון לאיות דבר דבר ואלא
אלא מיותר הוא אלא שמעת מעשה דבר תלי פרי ותרמת שמעת מעשה לשון הוא פרי הוא =
ותרי אלא מ"ד בעומן דבר-דבר ר' מאיר לשמעת אלא אפי' אלא בע"ח ובע"ח תלוי
מי דתלי מה - דבר בסוף סוכה דאל אלא אותו שם בגמרא אמר דקאמר לפי שלא
הא הוא שלא-גזל - הקשה בתוס' לא קחה אלא אלא לא גזל תפק לו מעשה דבר הוה בעבד כמבין
עשה ומן הקשה בסוף דאל ס אלא עשה - ומי אלא מדבר לא קאי כפלא הוא שמעת שמעת אחר
לחבירו אתחיל אלא לחבירו - ואלו מעשה אלה בעבד אלא לא דבר הוא מתוס שם
אלא אלא אלא הוה אלה בתרא אלה בתרא אלה הוא אלה בתרא אלה אלה בתרא אלה
אלא אי אפשר לעשות אלה - אבל הוא אלא אלא אלא אלה בתרא יכול לקשר אלה לא
הוא אלה בתרא עבדיה ואלא אל לא הוה אלה בתרא עבדיה ר' אלא אלא יכול לחזיר - אבל מעשה
גזל לא כבר דבר הוא מעשה לחבירו ואל אמר בחבירו הוה שלא אל לחוסרה ישיב קרקע
שלא ולא של גזל - באופן ב' מי אלא מעשה מעשה דבר אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא
הוה לא גזרה אלא הוה אלא ספק גזל באופן הנשל ואל מעשה אלה בתרא עבדיה ליכא דבר
לקולא אבל מעשה לא ולא של גזל אלא שלא אל אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא
אמרינן לא אסרה תורה אלא ודאי אל אל אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא

Baker

Baker

Nagy Sellős

Klum

Nagy

Klum

Nagy

Sellős

Klum

Klum

Klum

[illegible] אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחאי
אמר רבי יוסי בן הלפתא ובקיק בלבבו ובקיק בלבבו
אמר רבי יוסי בן הלפתא אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחאי
אמר רבי יוסי בן הלפתא אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחאי
אמר רבי יוסי בן הלפתא אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחאי
אמר רבי יוסי בן הלפתא אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחאי
אמר רבי יוסי בן הלפתא אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחאי
אמר רבי יוסי בן הלפתא אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחאי
אמר רבי יוסי בן הלפתא אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחאי
אמר רבי יוסי בן הלפתא אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחאי
אמר רבי יוסי בן הלפתא אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחאי
אמר רבי יוסי בן הלפתא אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחאי
אמר רבי יוסי בן הלפתא אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחאי
אמר רבי יוסי בן הלפתא אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחאי
אמר רבי יוסי בן הלפתא אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחאי
אמר רבי יוסי בן הלפתא אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחאי
אמר רבי יוסי בן הלפתא אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחאי
אמר רבי יוסי בן הלפתא אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחאי
אמר רבי יוסי בן הלפתא אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחאי
אמר רבי יוסי בן הלפתא אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחאי
אמר רבי יוסי בן הלפתא אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחאי
אמר רבי יוסי בן הלפתא אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחאי
אמר רבי יוסי בן הלפתא אמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחאי

לומר שברור אמרה שתקשב הגשה התורה ובאמת פשטות הדברים אמתים ואמת הנעים לשמעת הרמ"בם
בדין ספיקא באורייתא לקולא שפיר יהיו לתרץ בתרתי שאירו בספק גדל אלא אי"ל ספיקא
באורייתא לחומרא לא סת הראשון ופתר השני לעשות לחומר לא"ל ספיקא דאורייתא לחומרא
לפי ספק גדל עמי נסרה רורה ופסק סת הראשון ופרש לתת הראשון אל"ל בדתנאי מהנ
אלה אמרו אינם חלוקים אלא לפי הסברה שאינה הייתה שם ובה גדל לחומרא - הלא תראי
לו מהנ מחלוקת המשנה [illegible] ואמרו אינם חלוקים אלא לפי הסברה אל"ל בדתנאי מהנ - ואל"
לו לא [illegible] תנאי בלא גמ ובלא הלובן בהא דאמרו אופה תקרא בדרך ולא שלא גדל אופה
קשה: הרמב - ובזה רא"ל לשמעת אל"ל סובלים עמ הראשון בהא דאמרו ר' אליעזר סובלים בפרישות
ב מבינים נשמע הלוי לא אל"ל מחלוקת אחת ספק גדל אל ספק שלמה הייתה אמר ואמרה אמרי
לרבנן [illegible] בחנעם אל"ל בחתונה אחת ספק ספיקא ד אורייתא לחומרא ופי ואל"ל מה הוא
דסבירא לי בחנעם לפי בחר סבר ספיקא ד אורייתא לחומרא אל"ל אל"ל אל"ל סבירא לי
עמ הראשון אל"ל - ואל"ל אופה לה"ל לשמעת דתנאי מהנ בלא הופחא מתנאי בלא גמ ובלא
הלובן מקרא דרך ולא שלא גדל אל"ל ואל"ל מה שפיר קשה הפשט והשלם בדפי פרישו
שפיר קאמר ר' חנינא אל"ל גמרינא לי מאיר דהיינו הא לשמעת ד ספיקא דאורייתא לחומרא
ואל"ל בלא תנאי בלא גמ ובלא הלובן אופה דתנאי מהנ ואל"ל הוי דתנאי אופה בלא גמ ובלא הלובן
תנאי כפל הא לאו מיתר הוא ואי [illegible] בלא יר לחיות ד ומי הא לא לא כיר פלא לא
אלא לתנאי בלא גמ ובלא הלובן - ומפני בהאמרו בדרך כפל מיותר הוא ואל"ל שפיר אופה מגלה ומגר מל"
בדוק הגמרא אל"ל הא: אל"ל הקדש הלל — — — — — — — —

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

אלא הינגלא דהא בתרקבה מוקמל לגבי ספק איסור והקרבו לאחרי בתרקבה
מוקמל אלא לגבי ודאי איסור אלא שפיר קאמר דהבדרי פלגא אבמל לה
אמי בספיקא דלא ספיקא בתרקבה אלא לאחרי תולה קאמר
בתרקבה שפיר הא אלא ומלא בתרקבה מאה קרבן מלקות אלא אמאי
מופת מבצע מלי בתרקבה מוקמל אלא לגבי ספק ואלא שפיר אותבו קרבן לאחרי
בתרקבה מוקמל לגבי ספק אבל לגבי ודאי אלא בתרקבה מוקמל אלא לא קאמר
מלי להבדרי בשלא ציירו בדברי הרב מולה ונקלה והוא ספק ותרקבה
לגבי ספק אבל מלוקה מהיכן - לגבי ספיקי הבא ציירו בדברי הרב מולה
פלגא בבמה ותרקבה לגבי ודאי לגבי אבל מלוקה גוף הרב גופיה בבה
ומלי שפיר הקרק בדלקמיה נ"ל אלא בדברי אינהו בדברי
ולא הספיקות לבדרי מבדרי לבשרי ולא הם אמי אמאי לקמן פריך
הספיקות לבדרי אלא שפיר פריך בדבתר מה ספק ובפלגא נמי
מה ספק אמאי הבא לא מהיכן הרב והתם גופיה ובא בדבר פריך
הם אמי אמרת בדרב אמי ספיקא בדבר אמאי לחיבו לא אלא לא היכא
בתרקבה מוקמל פלגא ואלא קרבן לאחרי בתרקבה מוקמל לגבי ספק איסור
אבל לגבי ודאי איסור אלא מה לא לאיסור מהתם בדהתם ציירו
בדבר ודאי ומלקות אלא ומלקות והוא תרקבה לגבי ספק מלוקה גופיה
אבל ציירו בדבר ומלקות והוא תרקבה לגבי ודאי איסור
מלוקה לא מהיכן אלא לא קאמר אבל לגבי לגבי פריך לבדרי ובדברי
ספיקא בדבר אמאי לקמן סבירא לי אלא שפיר קאמר אמרי אלא בדברי
ולאוקמי ספק איספק פריך אלא מלוקה בתרקבה ותיובתא דרבי נחמיה
אלא ומלוקה

ואלמן בעלו נשאל אלמנה ואמרו בעלו מת נישאת ופריך אמאי נישאת אבל אמרו
עלי חיבא אלמן תלוי ומן אלמנה נישאת אמאי אלמנה לא נישאת מת ופרקינן
בתום אמאי אמרינן הכא עלי חיבא אלמן תלוי הכא אמר ליה מיקרבת אליסורא
ני אמאי חייבת אמר אבל סמוכין אמאי ומת אמאי אמר ליה מיקרבת אליסורא
קרבת בעלו אמרינן אל היתה ודאי בעלו ודאי אמר ליה אנוקה
מיקרבת אליסורא אל הלן אמר ליה הכא עלי חיבא אלמן תלוי אלמן אמרינן
מיקרבת אליסורא מקרבת אמר ליה אמר לגר סיקרבת אליסורא לקבלת
מחשבת בעלה חתנות מיקרבת אליסורא מקרבת — ר' שמעון מתני חלוקת
בית אלמן — אומר הן מה אמר אמרתי לה כדי שתקרבה אליסורא אוקמי אל
הלן לאבל הלכה לגר הן אמר בה קרבת אלמנה הרי אלמנה הסוגי אמרינן
מתקרבה אמאי חיסקלי מעצין — ר' מעצין לגר מת אמר כי אמר מתקרבה אמאי
לגבי פסק מדבריו פסק מת אומר מת אומר חלה אומר הן מדאורייתא פסק
אנקבה אתקרבה מקרבת — אמאי לגבי ודאי אליסורא לא אוקמה מעצין מתקרבה
אוקמי לבר הקרבת לגבי מתקרבה אוקמי אל לגבי ודאי אליסורא ר' שמעון
מדבריו הכא מתניתא הראשון אמר אמר מדאורייתא לא חייבת אמר אמרו
אמרה ר' יהודה בלא הכא הוא והתנא אומר מדאורייתא אמרה יעקב
אל לא אמר אמרתי מדאורייתא מקרבה לגבי פסק אל אמר אמר הכא מקרבה
לגבי ודאי אל לא אמר ר' שמעון אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר
מקרבת אל מעצין ופרקינן לגבי מתקרבה אוקמי אל לגבי ודאי אליסורא אמר ליה
הקרבה הראשון ופרקינן לגבי מתקרבה אוקמי אל לגבי ודאי אליסורא אמר ליה

בס"ד חת"ת בסוגיא דרוחות מדברת מ"ח דמ"ו הנ"ל נ"י

[illegible]

חת"ת בסוגי' דקביע כתובות יד מ"ח דמ"ו הנ"ל נ"י

[illegible]

שם בתור בעמלה ב, בהוחסין ומשלש מגמרא ומחלי בבבל אין מוסרין
בגלגל מירו הקשה פתנס שלש פרוך מרבה ירבה
מפני בקשמאן בעלי תלמודא בבלין שלשה נשמרים על כולן אלו אי
קטני ומתמה ון בדרבה עד אינרס בם ויבה - ולאבלאן ליתיר בלשלם
רב אינרס בגלגל ואלמה שריר פרוך משם ולא מלמדים פרוך מבבל
בפולא תלמודא מוחלי קמי בבבל לפל מ. פרוך בתולה
שלאות היקשה שם בתנס בלבה שלאמר הילו טעמים בתולה ופרי
עשה בבבל משלש בדבות שעיה משלה תיקנא בתולה ונשאות קבלה
ואלו הגשלן לבדר שקלו רב הגשלן משלש פרוך ולא משלש בתולה
משלש בדבות לא שעיה ובבה ולא אלבאן ליתיר - בבלשלה
הבשלה מקשלים מה בדשלן לחלק בין אנשה לנשלה ואלה - בבלשלה
משלה בדבות לא שעיה בבבל מרקבה ומבי אלמה בלא לפלא -
ואלבאן מה בבלשלה ואלה מלה בדבות לא שעיה מי פרוך בסלה בינא
ומבי אלמה בלא לבלו בבלה בלא קמבה אמרה לבבלה שלבה -
ואלה אלה הנייבו בין תורלה בלאלבאן לתורלה בדשלה מקובלת לו
סולל מסקין בבלשלה בדבות לא שעיה ובלמה בדבות שעיה
אילא בלמבו אלבבה שלמה לאמרה לאלבה חבלשלה מי יבי
מה שבה מה מלן בבבל בלאלבאן לא שלש מקבה שבה פרוך בסלה מי
לא פרוך בסלה הילא מי יאמרו מלשה בבבל בלבלה - ולמה בדשלה
מקובלת אלבבלה שלש מקבה שבה אמרו יבלש מלבה מלשה

[illegible]

[illegible] אמר לו אם יש לך [illegible] שמע בקול [illegible]
[illegible] אמר לו אם יש לך [illegible] אמר לו אם יש לך

חלק בסודות הגל ונפלאותיו הגדל גי

[illegible]

[illegible]

[illegible] בשמחה [illegible] ר' [illegible] סוללה [illegible]

[illegible] הקדש [illegible] אם [illegible]

מלוכה [illegible] שהצלה [illegible] בשנה [illegible]

היו שנה [illegible] ומקדשם כפשוטן [illegible]

שהיו אסורים [illegible] לשון [illegible] שהמוקדש [illegible]

מלכות [illegible] המלכות [illegible]

[illegible] תורה [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] בסוגי דסעודות פרעבות דלא פליג מאן דאמר הנהנין מזה סעודה חשבו בפני עצמה מזה שלא
זה יכול הרשות לשבר דיקדוק לא הוי בתרתין דלא פליגי בתרתי דיש לו דאפרש ואינו ודי
ולא עדיף אחרון פי' הרשב"ם בעמוד ט"ו ע"ב ד"ה ומיקר קשה דאמרי לה אמר לא הלא בתרתי דפליגי עליה
בין תרגיל ותו לא אם כן אמרי לה הלא בהדי הפלגה לא הקשה אמרי הלא בתרתי היינו דפליגי
אלא דיש ואמר לה הרקלתי פרעבתיך דברי הוא הלוקח אמר לי לאמר ברי לאמר שאמר לי לשפר
לישבלא ותא דאלא הוא שאמר ושאמר ולא לא לישבלא ונוטלת אלא שבועה והקשה הא דתנא בסעודתי
לישבלא לא ברי הוא אחת שבועה אפי' לא חסיר ודי לפי שאמר בגמרא שהיה לישבלא אבל לפרעה
אלא בלשון לא ברי הוא ולכן הוא טוען שמא אמרי לה לישבלא בהשאלה לא שאל לפרעה אלא בלשון
שבועה ולכן הוא לישבלא אבל לפרעה בשאלה אמרי לה שאל לפרעה אלא בלשון לא ברי הוא לישבלא
לדמי דה תמא בשלומא אמרי לה קתשיב לפרעה לא קשה מלוקט פלגי סעודתי ולא בגמרא ומאריך
הוה בגמרא אבל סעודתי ולא אמרי לה אלא לא בהדי הדדי אלא לפי מה שהמלה נתחדש לפי שאמר שזה
בסעודתי הוא טוען בהדי ובלתי אחרון לא דיקדוק בהדי הדדי לשון לאמר מה של הפלגה לא דהי
אמרו לה מפני לפרעה לא בגמרא שם אם רבי לשמרה ומי נתחדש אלא אלא בהדי הדדי מלוקט בחלקים
בטעמים הסעודתי מלוקט בהדי דיקדוק יפי' הרשב"ם פרעה לפרעה ובזה נתחדש לא הדי שסעודתי
בטעמים הסעודתי בהדי אלא בהדי ופיק הרשב"ם לישבלא לא בלשון לא ברי פיק
הפלגה לא לדיק מפרש הרשב"ם הדי פרעה בגמרא בהדי הדדי לפרעה ודיקוק —
הנשבע הפלגה לא מפני אמר רבי אמר רבי חנא הסעודתי בשלומא מלוקט מלוקט בהקלתי
ופטרתי אמרתי אלא לחדש ולקוח גבי הרשב"ם הדי מלוקט בהקלתי ותא דאמרה בהקלתי
אמר חדש שבועה פי' אמר הדי אמרי לה הלא ובהקלתי אין הדי אמרי לה אמר הדי אמרי לה
פי הוא לוקח שהיה חייב לה אלא בהקלתי לה והוא לא הקלתי לה אבל אתה שלא הי פרעתיך
אלא דיש רק מה אמר אמר לא לא לא סבר רבי חנא בר רבי אמר לשלמה דקלה בגמרא אמרי לה
שטוען ברי לדבר הלא לשון לא לא לא לחלק לשבועה הוא מחוסר אפילו ש שאל ודיק הפלגה לא
שהבטחת בהקלתי לא לאמר לדבר אמר לדבר לא אמר לדבר לא מלוקט לא מלוקט ובהדי לפרעה
דברא לדיק והדרתי הקלתי אם אלא לדבר לא בחי אלא הי לא בלשון לא לחלק שבועה אפילו בשאל ושאל
ודי לא הפלגה עדיפא עדיפא אחר הדבר הדבר הדבר בבל מלוקט בגמר בה מלוקט אמרה תמה
פרפר הפל פטור ומקלו הדבר מלוקט פרפר הפל פטור אמר אמר לפרעה מלוקט לאמר לאמר שאל
אחת שבועה ולא פרפר הפל חייב אלא נפקא מלוקט בלשון לא הפל חייב לא אלא לא לומר לפרעה הבל מלוקט
בקושי שהיה אין מבטח לפרעה ואין לשון לא לא הדבר הלוקח אם הדבר הלוקח אם הדבר הלוקח אם הדבר הלוקח
חודה בקלתי הטוען שבועה אלא פרפר הפל לא חייב דבר שדבר לא אחת אחת אל ספק ואחת בלי אלא
לפשוט טוען שבא ואמרתי ודאמר פרפר הפל אלא דפטור לפטור לדיק לאלא אם הדבר אל לחמי בר חנא
שהדבר סוכלא שלא אחת אחת אל הספק בדבר הדבר לא לאלא אם הדבר אל לחמי בר חנא
פי הדבר דה אלא אל לדבר אחת הבלי שהודאה לדיק לבדות אחת בטעה ולא בלשון הדבר
בדבר אחת אל דה אלא שאודאו מ מבלי ראי לבלי ודיק [illegible]

Jewish Theological Seminary of America
LIBRARY

[illegible]

[illegible]

[illegible]

בלבד אלו בסעיפי הטיפרי חלב - חולין קיח - ואמרתו הלל אל שיש שני חולות לקל

לפי וסברי רב אבהו לומתו אסור והאמרתי מר וט אי סלם אבור לומתו אסור חלב אמאי מותר

חלב נבילה ודילמא כבי הלי אל הלב יהיו רוב הגאין מלה חוס בטעם אל האמצא בלונטא בחלבות

כגון אם אינו בטל או מבטל - ואמר רב חסדא שחיטה בטעלה בעלה אינו אשר

לשחיטה שחלה בעלה והוה אמת - אבל נבילה אמנם בטעלה בחתוטה אינו אשר שחלה שחיטה

לבעל מסרת והוה מבטל - אבל חלבה לחולין הוה חלבה אמת אינו אל אל שמ

חלבה דלו אל ולכיב הבלה הלל הלי חלב בטעלה בחתוכה הוא אמת חלב אמר מה

ובלאמרת הוא סבר בטל אינו חלבה בטל ואינו חלב חוטר אל - ולאמרתו הבאן מ

ובלאמרת הוא סבר בטל אינו חלבה בטל ואינו חלב חוטר אל - ולאמרתו הבאן מ

ובבא יהוא רוב הכלי אל הבל מבקא טעם אבלה הלרבי הגלה חלבות מבטל לחם אל בטל -

והוה לבאה אל אם אינו בטל - ובבא הבלה אמת יבול לה יהיו כמו הלאסור והוה אל - ומונה

אינו טעם - והוה רוב הכלי אל אל אל חמר מבטל ולא אל חמר מבטל ולא אל רוב הכלי

ודם בלאמרת מבטל ולא כלל אם אינו מינה רוב הכלי הבלה בבאמת חלה בחתוכה - אבל

ובבו מחלבה נמי אינו רוב הרמס הלה מבטל בחלב ונו הבלה אינו חלב אמר בטעם הלל

בחפני בבל נמי - נמצאת הסבר בחמר בטל אינו אל אינו אל רוב הכלי כלל אם הבלי רוב

לחפני ולא מונה אל לבל מבטל - ולאמרתו אל בחמר מבטל ולא רוב הכלי הלל ואינו מונה

אל - ובאמר יב - אם Lajos ורבי Schlesinger אל לא בלבד אסור

הבלי אל הבלה הבלה אל אל אל חלבה הלבו שאל בלה הבלה אסור בהנאה אמנה אחרא - אבל אל אל אל

ולאמרתו נ אינה הבלה בחלב הלה אינו אל בלבד אל אל אל

[illegible]

[illegible]

[illegible]

בעמן הרחוב ונלה שלמה ס' פלגרה ורו ומלא שמה בריאות לשון הגיע לכל הסבר
בלשון פרגי אל לה רו הרמ"ס הנמצא נקבי מילה בתחתונה תחת לשון תחתונה ולפה מלא
שלמה ומלקו ורבי לו סבר רבי - אל לה הי' לו מורה בהבנה סבר אשר לסותמו מות
בלשון אמר לך ס' לאמר פגיעה הרחוקה - והלה בהיל רק בהנה שה אמר אבי מלמד ולא מ"ו
מקבל הגה הנשל מורה בבה מלמד הנה מסלק זה מחבר זה לאחר ה הלו ומן סמוך אלו המלמד ופ
והלה בקרבו תמיד לו בלבד לו סרה תהה אלו יחיו אל אל אמר ומלא אל
אתים הוה בין הנמצר אל אמת חולין בעת שהם יחיו או לו והנה והנה אל מרגל
אשר לסותמו אסור אל אם אשר לסותמו מותר לו שמר לשלמה הני אל לבני הסל
אשר לסותמו מותר הרחב רו לבודקה הנשל לילה מבה מלמד אל מקבל רמת הלל לאמר ולמן לילה
מותר לו מבשל כלל ולילה אל כלל מלמד לחזקי אבן בלו מורה מלמד מבה ולמן מלמד
וחזקי ורבי מליך בהלוגה הרמב"ן בעמודה בסין: לפסר לילה מבה ורש אל בעמן
לבל מלמד יהיה מן הסבר לה אל אבי לילה מבה כלל מלמד בפרק אלו עוברין הלבן
בעמן הסובר בחזקי ולו מורה מבה כלל מלמד לילה ולו אל ולו בלה רבנו המס הלל - אל -
ושבר מרבה ומי רו הקולסה שמ לבעל מלמד מלמד מלמד מלמד הנמלו מלמד בשל בה בה
ולפי הלל לך מלמד לבלבל מלמד מלמד לו לו מלמד מבה מלמד ובוך -
לפי רבנו מרדכי מרדכי הלל ולמדמו לפרש שלמ' ומרים בנמ ובפי מלמד אל מבה מגיעה
לה בפי מלמ' מבה מבה מה לו ומשמע כי מלמ' מלמדה הסמ מן הרחב מלמדמו ולסרו
אמר לך מלמ' ופלמרבשלו ומלמ' מבה בנמלמדמו לבמו מרים לו ולמר לפי מרים מלמ' ומה
אל לו לך הלל מחמשל הני הוה מלמדה מן הרחב לה לבמו המלמ מבנמ מלמ הלל ומלמדמ
ולסר ומו מרים מרים הלל - - - לכל - - ולל -
רבנו הבעמן מלה בומ בשמ הלל - ולמדמו מ לשמ מבה בין המלה רבנו הרמב"ן אל
מן מלמדמ מלמ ומלה הוא בשמ הלל הרמב"ן אל מלמדה מלמ ומלמדה מלמ ומלמדה הרמב"ן
הסמור לדומה מבה הלמן המלמן מלסר ומלמ מלמדמ בטלה ולו אמרמ הרמב"ן הרמב"ן
והנה רבנו הרמב"ן אל הסמך אלסר לסותמו מותר בה מומר אל לבמן הסובר אלסר לסותמו

והלה יראת אלהים בלבו אחרי הנערה אפלה. וכי הנערה חילולה שבטלה מה שעשו.
ירחיבו אלהים אשר לו. והלך לוקח אל ביתו והלה בעבור שלקחו לקח הנערה שמורה בבגדה
בוודאי לא הרחיק אלא הנערה הרי הלך והנערה אפלה בוודאי אסרן לאחרים ולקחן אלו ישראל
מקרי מפש. והלה בא לא יעלה חבל ולא ישאל חלב אפלה. אם הנערה מחלבי ולקחן
אליה לגיר לאר כל המלכות. ולא לאמן כרבן הי הלוי חמה בסמי מפני חיה כל מקומות ובל
ויהי והלה חמש בקסת הפרטי הבה פי אל ראשל חמש טרב ומאמר הי בלי מיכל ולא תיגל לבריא
אלא תמלו. גל כיול לא לבריא אלא מלו אל הרחם מאיש. לא מאמר חפרתי אשת חיק אל
הנערה. ובלי יחוד יקרבן אשת בלי אלא מה שמתיב במגיחים כמה חייב על שונה קרבן אשם אשת
לבעלה הרה אלא חייב קרבן מלוה שנים קרבן מלוה. ולא אמרו בגיחה אלא לאחר קרבן מקחות
מקבלים לא חיות. אלא הנערה אלא בן סבים בחורה. ולבעל שנים מיוחד קרבן הכל הלל
ויהי מה שמתיר בבלי הטמא הנערה הטמאה מה שבחורה ובו הה עמו פש אלא לבוה פי אלה הנערה
מלאה לה לאחר לאסורה ופטר לבל אלבאל אבל לאמו שהמלה לבל נה. ובבה מיוחל נמי שנבר
קרבן חס הלה מבב. ויהי יחוד חרבן סבר אשל פש אמן לוקן מתאופת בלבוחות אשל פש
לל הבחרה קרבן הכל לל לחרבן ולא מוחר מבב אלבה לבריב לחלי אנש ובלוק לבל
מוחר באמבל אחר ולאמן ל לאלש קרבן הדולות הבין לבריאל אנש אבלה בטל בב הבה מאמל טמא
לל לא חבשל על אנלה ועל הבה לחל אלה כל מלאבה ומלאת בין אפלה ובין הנה ומלא לאמן מלבה
אלא אלא מלאל כל מלאבה הבה לא שבלות. והלה הבלה לל לבב הבמבסה בסמן לוקן על הנה
אלהבל קרבן לבבופה ומחר חבה לא חב לל על הנה. ואמר אחמן מ מלבן אל בבל
לבבש מבלי לבי על טמאו מבבה עבר וסבר הבי. מלאש לחבני לך הכל ולא מחר אמרל
ולל מופה טמאו. והלה לל ישל לל מה מבריב שמ על רב לבה לבמאן טמא כלא נמ נמי
ומלא אבני בלבבות ומלך. ובבי מלא מלך ומ ובמאבה אמבי לל מלא אבני מלך נמי רבי
ולבבה לל מבלה שמ בחמס מבה כלבבות ומלבו ומ בבלל לבבי מבבי לל בבבות ומלך
מבי מבל לל חבמל של הבחר לבבר מחבלה ונבלה ובלה יבלו אלל ס ברוטב אלו פבי לבטל
בחמל. של נבלה ולל לבבה לבטל שמ חבבות של אסור ושל הבחר לטמטמ בבי שמ מבבלה

בסדר הלל -

ואמר אמרו לי בבאורות בהא דלעיל אבני ובהא דלעיל אבני - ואמר אבני לא סלע בהא
מה ישנה בנתנות לא בדסת לעשות מה אחר חייב - אלא נראה לו אבני סולל מבריח הלא אינו אינו אינו
הלכה ולא כ' רב עבד טעמא האמור כרשי' המס לראן אשה ליכנא לאיזר סלע - אלא קלא קלי הם לזה לי לא אפי' אם
לא נם נמי אלא חלל מוכרח לאורנא מלא בסת נסלון - אונסת רבי' לא בדסת בלאר אמרינא אמר אמר חלל אלא אמנא לאיזר
אפי' לא רחסת ונסלון רק נשלם אמרינא סלע - אלא אם לא הי' נם הי' שלם לבד התנכרי נבילה בחוצה - אבל יש
נם בחרבא - אלא לדיק שלם נלבד שלם הלבדות ולינא - אשה אמרים כל התחלות אשלם אבל - ואלא אמר סולל
אבל אלא חלל כשאר אמרים - ולא לאבני הסולל בבבה לא מי חיבוש אלא לילך אבל בלאמא חלל - ואלא בבבה
בבבה סולל אבני באמרי לסתמו אותה ולא הוי בבה רק אסור כלים - אלא נשאר רשי' הלא ועל טעם אפי'
בבבה גופי' - ואמר אמרו לי בבאר חמ - בהנה הכולם בסי' פב הבא רשי' כלשון ונראה לי לא בילוך אסור בבבה אלא
בבבה גופי' - ואמר אמרו לי בבאר חמ - בהנה הכולם בסי' פב הבא רשי' כלשון ונראה לי לא בילוך אסור בבבה אלא
כל תשבה לינא אלא מהני לאו לבטלות - אונסת הלא הכולם כלשון לשיטת הרמבם אל הנאה לינא אלא - אלא
לא תה לה על הנאה - הא הנאה אלא כל תשבר אשמעא - שא לאלות הא על הנאה לינא אלא - ולא לה
אסור הנאה בלאלה - ואמר אמרו לי בבאורות מרינא הנא לה על טעם - בנסת טעמא אסור בבבה - ובארנא אשם
הטעם - אונסת אמר חסתם הכל בלאלה אותה בלאלה לסתמו אותה אפי' בבה - והלא לא אל לתנכי בלה
לא אשלם אסור הנאה - אלא לא אמת אלא כל תשבר הנאה ולדיק לה הם על הנאה - אלא נשאר רשי' הלא לבוכה
בלאלה לפי' לפנא טעם אלא - אלא מינה רשי' הלא הכולם בסי' פב בשם אלאא - הנאה אמת
אלא טעם מינאו לאיה הנאה לבטל אשם בבה בלבד טעמה - ולפי הלא אל בחלק אמת טעמה אם אלא
אלא מבה מה תאמר אלא לא אמת בחלק בלבד אלא נתנו לה אשם אסור הנאה - ואלא לינא אמר לבטל
אלא אמת טעם בבבה - ואם אלא כרא אלא נתנו לה אשם אסור הנאה - ואלא לינא אמר לבטל
בבה גופה בנרשי' המס הכל - והוא מהנה הכלי הלה בפסחים הנאמר הלה הם לשלם לילך טעם בבבה
באופן אחר לשם רשי' המס הכל - והוא מהנה הכלי הלה בפסחים הנאמר הלה הם לשלם לילך טעם בבבה
מינאו אמר בבבה אל האסור בהנאה - אלא סבאו אמר מטעמה מטעמה לא נתנו אמר הנאה - אלא בשאר אסורים
בנאמר אסורים בהנאה בלאלה טעמה - ונלאמרו לי לפי זה שמבאר בנרשי' אחר סבאו אלא לשם בשלום אלא
בהנאה הוא בכלל לאם אלה לבטל לבטל האסור הנאה אמר אמר - ולא אמר מינו אלא אמר לבטל לבטל הנאה
אלא זה הוא שחייב מל מינה ברמ - ונראה המס (פסחים דל אמת) בני כל אמל לא אמר הנאה - עמי
אמר נראה נראה כי כל אמל וכו' אלא אמת אבל אסורין אל בהנאה אל לבטל הנאה אל לא אמר הנאה
אלא הנאה חלמות אל לבטל אלא אלא אמר - בהנאה גם הנאה לא הנאה הכרחה - אלא לאמר טעם
אלא הנאה הוא גם הנאה אלמות נשאר בלאסור הנאה - אלא אמר תיקון בזה בין בבה לאחר אסורין
אלא הנאה - ואמר לינא טעם בבבה אלא לבטל - אלא לתוקן לא אמר בלאלה - ונשאר רשי' הלא לבטל
ואלא אלא בלאלה טעם בבבה אלא לבטל - אלא לתוקן לא אמר בלאלה - ולפי הלא אל בחלק אמת טעמה

לדבר
ידע אדם שאסור לשתות יין אסור אחרת. שהיה חוזר ומודה ועליה שהיה רועה הרמבן ז"ל
אינו ידע הרב שאסור לשתות יין אסור בעלמו סב עליה הוא הנה חלב אמא מותר.
הי' שיאסור ברועה הרמב"ן ז"ל לשתות אינו אלא רועה הולך - הרב לפי דעתו ז"ל - דלכל -
הפה הוא. ואם הם נתבטלו אותו זה מעכשיו אמרו לו
בל סעי' טיפות חלב - חולין קיח. מתוס לקמן על שבתי תשובה סה סוללים ביאור.
ואלו טיפות חלב וכו' אבר אבר אבר טעון ולא אמרו כולאא ראמר-מתא בשם מרבינו גבבת מס לא בדרשלא מתבלע הוא
אלא אפי' בלינא לא נני וכו' אם הם הבבת מס לא וכו' ואלו בהנא אשר אמרו אמר אבר אבר מבבת ונלו בה אר
ובפ' ג' אינן (פסל ד') מעלין לא ירבלא אבר שפשא לי' טעבה אשרתו ולבר אלעולי בחלב - ואבר בעשרו בהיא מעלי
אשר הימה לאמר בראתא - ולא אבר אבר קלבה ורבא שבתה לו ותבר בו אלא אבר התם. ולאמרו לי לשלם בלילה דה
בלשי התם בהנה הלי פי' בהתא טעון ולא אמרו כולאו ראמר-מתא בלילה הא בראמרלא בכל אסורין אשרתא טעמא בהיתר
אלפי שאן אוכל אדם וכו' ואלא בני מלאך זה מתבל זה לאחר בישולו. אמר פגע א יגלא הטעמ - ומעה אבר אבר לא אסורין
בעה אמלא. ולפה בס' תרתי תיסא ובל לאבר לבלא. אסור הנתבה אלא אלא אל הבלר ומל החלב יתבר בהבא כל תבא
באפי' אשר היתר הוא ולאנרבלו ואסר שבסת ונאלו כבלא אסור אחר. ולאמלך זה מנה לא לבאר שאלו הית מן
האסור מתרוייהו אסרלא - ולאמלך כדיתי בלל מן הבשר ובין מן החלב כאמלא אסור ותיב - ולאמר בלבנא עלאי טעמא אל
ובלה לכאתה נראה לאמרון לי מסברתי התרתי תיסא עומה בתרפו הוונא אם אמרינלא אשר לסתו אסור - ואנסת אם אמר
אשר לסתו אותם אל הבת אם נסתם האסור היינו החלב ובבשר אם לבתיבק. אבל נשאר הת הבא בהתרו הבשר
אל לא סברתי הית כי אמר אשר לסתו אחר. ואשריב בבת לבי בלא אסור שנאשה כל אחר
בה מלא כל בלא אסור אבבא כל האסור הוא נסת בבבת אטעמ הבלילה - והא ראי' באמת נסתם הבלילה אותם -
ואל אשר לסתו אותם לא הוה בבת כי אבר הנאסר אלילה. ולא אסור כי נשאר בלא אם בו טעמ חלב אל לבישל
אל הבל של הטת בילנא אפי' בבבת לא אסור אלא שהבסת בתחם. אבל כשלם בה בה אפי' אם נשאר בו
טעמ אותם אפי' בבבת לא טעמ - אל כלה על אבי האמת ולא כטעם אבבה - ואם כל אבבי סבר אשר לסתו
אסור ואל בשבל סברתי הית - ואנסת אעת ולאמרה באבבי סבר אשר לסתו אותר אבבה לאיל בלא אל אמר הלם:
בלא רבה בבבת הטבא של נבילה וכו' אינא הם ~~[illegible]~~ ובשר וכו' אם אבר כי נלא אפי' לא נם נני - אל הבלא
בלבסת ומלאו - אבר רבא אפי' טיבא לא לבסת ומלאו אלא האמסר הא הם סבירתי לי' כרי בבבא לה אלא אפי' לא נם נני
לבסת ומלאו ואלא אפי' לבסת ומלאו אלא האמסר הבשלו לאו חנל ובטבה הטם אבבא אמר רבא בבא אבבא אבבא
בהתבלא אבבה לי. ומה אלא בבבר הנאסר הבשלו לאו חנל ובטבה הטם אבבא אמר רבא בבא אבבא אבבא
בבבבא ב' בכל אותם הבתר בכל אבלו ובהבלילה נשאר נותר אסור אבל בשאר אסורין לא - נני ואלא
לבא לבה לבבא רבא לבר מלאך - הא נבת אם לא סבלא לבי לבלסת - בלא לבבה טעמ האמסר - בלבש מה הטם

[illegible]

[illegible] לא הזבחים שנטמאו ופדו ונטמאו בשור שנזבחו בו ופדו ירצה מה שיסרבו בו רש"ל ונטמאו: זבחים פ"ו דיסים בשור שנזבחו
בו שהרב ירמ"ה באמת יהא יו"ד מי דמקי רש"ל לפרש הנ"ל ברחב בחד כ"ל ולו בהרשב"ל דאיירו שנטמאו הטמאות את שור
המסקל ברובו של זבחים ונמו שיאיתא הפי' לא הזבחים שנטמאו בהטמאות או שור הנסקל אלפי אתתו ברובא ומה פלא
ונמס קשה לי לקמן בגמר דהבלו דהרחוק נמי ד"ל ונילו אמרין ואוסרין בקדש מן עכ"ל ולא, מאי מקשה בגמר דהיכי
בגמרא משמע מדעת דאסורה הנאה אינה בטילה, אלא דחתי משמע לתקלה לא מדעת משמע, והפי' הכי הקשה דאיתמר אשמעינן פמו
לפי' הת דהכי דחפלא ומה הוא משמע תקלה, עכשיו בתמ"ה דה אפי' בחמ' שאל הת"ל עכשו מקשי הא אחרונמס"ל לא מ"ל כל
בחמ' דחמרש לקמן לא הלרעתה דאלו מפרשים הגל להשמוט אבל לגבוה אינו נפסרתנהו לפלהו ופי' רש"ל אבל בקדשים
אינו לתקום לפו תקנתא ולמנו יתקדו בי תעמ' בלו נפסרתנהו לפלהו לא"ל רש"ל ובקדש הלתרוסם בהשבל בלא
נפסרתנהו לפלהו לא הי' לריך לומר דלמבינו לפו תקנתא דבקדש דהיכי אפי' אי אסורה לבדרה בלבד בלא מעמי
תקנתא דיראו ויפרשה ויבואל בדשים זבחים אחרים ולא הי' הפסרתנהו בוה ומאי לו לפרש תקנה בלבד
ולא אתמר לא בטים מטמא לישב השלשה בדרך אחר דלמאמר בקשה אתמר לא לשלקו הכ מאי מקשו הגמר דהבלו
נמי מלו ונילו אסרין ואוסרין בקדש דמאמר אשמעינן הני הרמתנ דרשב"ל לתקלה ובאמת לא הי' מדעת אם חשב לא כיון
דאסורה הנאה אינה בטילה, ומשמע דלא הוי הבלשון לי לתקלה דאיכא לאסרה ואינן בטלין דהיכי לא שוה תקלה בלא
לבוא לידי תקלה ואינו סבר מי חמלה ובאמת לא הי' לריך לאתנוי לא אשמעינן ושהיר פירוש הגמ' דהבלו נמי תקלה
אבל לאסורה לפ"ל קשה דאמר תשלשה לתקלה אבל קשה מסיפא דמתמ' בקדש בשור שנזבחו בו שבחה ירצה
אבל שיסרתנהו הי' תשלשה לתקלה אבל הנשמ' מתמ' אלא שיסרתנהו בחמ' בירצו אבל בגמר לא קשה לפי' אלא
אבל רש"ל בחולין לא לה נמי דמקי דשאל נמי שרקבו דסבר דרומס דרומס לקמ' דשאל תקנתנהו ולבינהו לנמי
ופי' לתי"ל אמאי לא שהה לב תוקש משום דמרובים הם תשלשה לתקלה ומשמע אלא אם אמר דמ"ל תשלשה
לתקלה אבל חשלשה דמשמע הי' בדבר מיעט לא תשלשה לתקלה ולפ"ל שפיר מדובר דבקדש רש"ל בחמ'
דבדשאל דמתמ' בדבלו ומה פלא והוא משמע תשלשה תקלה פמו שפי' רש"ל ואבל הי' קשה לי דשאל בסיפא
דמתמ' בדבלו ומשו ומה שיסרתנהו הא תשלשה לתקלה אבל פי' רש"ל דנמי דמרובה חד בחד ופמ"ל דמאמר
דבמ' דשאל בדרוסה דבדבר מיעט לא תשלשה לתקלה, הכ דמרובים אבל הא בקדש אבל לרש"ל
לפרש בסיפא דאמרו בחד בחד דקלה הי' קשה לתתנשמ בסיפא לתקלה פמו בדשאל - ותוקף
ולבינהו מאות מרובים ומ"ל דבדבר רש"ל בהלרעתה דפי' אבל בקדשים לשבירה לתו תקלה הלבלו
ולפ"ל הלל אלא הלשמ מאמר דלבר דבר לא בטל אבל אמ' תקנתא ומאו אפשר בדשאל, דבדרוש אלהו
מפורש דנמי דבר אחת בדרבה, ובדבר תשלשה לתקלה אבל ואי אפשר לבמתנ' שה אבל שיסרתנהו בדשאל
לא סבר רש"ל לתוקף נמו שפי' הרמב"ם ומופת מפות הבל מסקי' מאד אבל שיסרתנהו לי' תשלשה לתקלה
הכ סבר תשלשה ואבל לא הי' בטל לבר דבר אמ' תקנתא ומאו אי אפשר ותוקף הטבה פי' ד"ל
לשאר פיר בקמטרים של אמרו לא פי' הי' נחיל לה ואלה אמרו לבלי עור פי' ואמרו - ולדפס
לבל ורבשלמה אמר דבר אמר במאמר בל שמפרש

[illegible] בסמוך הלל

עמ"ש בשיטות טעמים ובב"ח שהמנהג אינו אבל אחרי אלה לה רבינו הלל כלל - ואינו אחרון בדברים אלו שנה
אל יתלה בדברי חכמים - ואמנם אפילו אמרנו דלא אינו אחרון אחרי אלה תשיב הלל - יש מאמרי לו שלא טעם ובה
יש הוא באוי בבבא ולעין גם על הטעמים - אל לחיבי אלה שנה ובנה יבנו אל לעין על הטעם - בבתוסר
לא הוה רק שהה בטעמים באש - ואוכ -

והנה לענין בוטל טעם הנו לא לה לזה לא יוכל ושרים ושום אסור אבל בושלם לדבר להתר ולהתל לאמור ומאל
הסמיכה עב"ל עכ"ל לה יפסע נו לא לה לה מאל שם - אונס ראוי עליה לדבר הנו רבינו הגדול לדבר בשבר נבנו לא
ונתבו הגאונים מ"ה בעבא בושלם אסור טעם נו אסור לא עדיין ושהם - יש הדבר נעם טעם הנו - בשאלו הגדולים
ושום נבנו בשלום אלבנו הדבר לא בהבא נעם טעם ובבנה כלל לה לשמיה רבינו הלל כלל כך מהרי
גובבנה לא נעם כלל אלא הנו יש לחבנו אלבנו הדבר נעם טעם כלל - ולכן לה מבר טעם ושרים
והיתר אלא לא נוסח ובאותו אלא אורחא הוא - - - ולפיכך זה ראוי ותשב רבינו שהלה אשמו מ' על רבינו הלל
וסבר רב נסי אמרה תחה ולא חלב - והבא מתחר חב מת בשר וחלב ויש חלב לעין על עצמות - ומשל לעין מל
בשלום - ואסרה בשר אמרה תרה ולא חלב אחרת אחרי הבא חלב לעין הדבר הוא - וכן ולבאותה מה נלה הלל
בשלום סבר רב הדבר שלה לעין על עצמות רוח בשלום אמר לעין לא אורחא אלא בדבר. בשעלה בשרות יפה
הלל אש ומקיים אלא נוסח טעמים ובבנה ושום רבינו הלל - ורב סובר כדי שבבנו לה אל לא נוסח גם נבנו טעם
ותקנו רבינו הגדול כלל ואל יבונה טעם ושרים - אלא לעבד כדי הדבר הגדול כלל - ובפיר בדרכי אלבנה אמר לא
הא תלה שישתר הדבר - והיתר ולהל לאסור לדבר ויש לו כלל ומלבד - שם בבא אור תא כמן שנמל טעם בתבנו
חשנן וכן תוס' בלה אור תבא בסבר לו רבינו בקנטרס יאמר תבא בפ' בהמה - ומשל לשון זה שם אל בפ'
הקונטרס רבה (דף כב) אתמא וכן ומרבנו אמר תני בפ' בהמה אליבא שמא לו כדי לדבר הנו בדרכי אמרה
בשאמר לשון וכן אל בבאי הקונטרס רבה לעבד מעבד אחרינא דכן מתי הלה שם בתוס' אמרי רבינו רב מנא סרבה
הדבר לו יתלמו רבינו בלה ולעין בבריתא ולא הי לו לרב לומר רק בהלכה כדי וכן ריש בתוס' - ובלה אמרי מתי
שם ובבר רב אמרה לפחות אסור וכן חלב אמרה מותר חלב נבלה הוא - ונתבה בתוס' ובכן ובתרבך רבינו שונה -
אונס ובנו לב לדבר תרי ששים - וכן ולה לדבר לבבו בשלום גדי אסרה תרה ולא חלב - ובדבר בקונטרס מתבה
אל היתר נשה נבלה ובדבר ולדבר ס' לבר לה - בשאמרתא לך אלא לבר אסור הבלה בה - יש אמרת
בגדי אסרה תרה ולא חלב - החלב מלבו נאסר כשאר אסורין - הלב בשאר אסורין ויאסור כ חלב שבדבר ה
ולבלה הסלתי בסי בתוס' סותר אלבו בהבא לדבר לבלב אמר לבר בשיטה בקונטרס הדבר לבלבו בתוס'
לא אסור אלא ובדבר וכן יש בנה בבדבר סובר הי ובנה - ולפיכ ובמ לבלה הי אל הל הבא מ גדי
אסרה תרה ולא חלב יש החלב אמר אלא אסור בדבר ובדבר שלבר ובנו בפל - ונלבנו ב לדבר
הנ בדבר הדבר ובבה תבי בפלהולא בבלה תוס' הלה שם בנמקות ובדבר בלב נ תב - אמרי בדבר
ב שם מלבי מ מרבין לבמת בדבר יאשיה ורבי יונתן הא מרבין - ותבא אמ מרבין - תוס
בבר יאשיה הדבר בדבר מרבין - בדבר אלבן בלא כתב ובתבו נאסר בכתב ובתבו בבי ונ אבי תבא הבא
אמר הנא בכתב אחת נ' בנ' בלבא וכן הי אסור בנה בפל אלבו ובנה בבל אלבו - ובלה בתוס' שם לעין בלבנה

שאלה בסעיף בשם

והנה בכבר נמצא וכתוב בלא אמרינן הרי נפקי' מן תושבין לרמי עצמו אז זה ואתו בתושבין עצם הדבר פחות מן
הרי בלי קדושין אז לחלק בדברי הרמב"ם עצם הענין לדבר הי בכל הבנות מולקת בסת הקדר מובלו לא בטל
והבא כמו כן הסל כי חונתו אלא אל מרבין לרמות - וכו' תשיב מלגה - ולדעתי לפי בדמה כמו הנפקים הי עצם
תושבין לרמות אבל - בהפסק מן קדושין מן לחלק אז לא כמו הנפקים אל מרבין לרמות - ואתו בתושבין לא
וסבר הרי בלי קדושין מן לחלק אל בלמות אל מרבין לרמות ובלמות אל מבלו אלא לא מונה רק אי אין
תושבין לבא ומוקמי כי יאשי הגמרא בלא כמה יחבו כנגד בכבר יחבו בדי אל לקדשין מן לחלק ובלמות
אל תושבין לבא בבבלי הגמרא ואז סעד בבת מרבין לרמות ולא מונה נגי מבלו לה בכל גוים הרי סף אחר
כמו הנפקים מן תושבין לבא כל הר נפקי מן מבלו בטל מן לא - ולפי"ז הה ואמר מהר קושי' הגמרא לא
אמר רק הלכה כרי - בבלמות אליבא הרי מונה לפי הכל הנפקים מן מבלו בטל - אונסת לרב לא הרי סף
רק ובדמה הכל לא אמר הלכה כרי אליבא הרי לא הרי אלא סף ורק סובר בהרי ובדמה - ולפי"ז לפי"ר מה
בבת קושי' הבלמות בהבא בכבר הגמרא לא בל בל בדמה אלא הרבה - בו מונה אליבא הרי מן הלמדים
הא מבלו לה אפי' בבאמרתא לא הרי אלא סף אלא בהרבה אמרינן סמך הרבה לעולם - אונסת
רי תלה לפי"ר אלא לפי"ר זה נשא הסס בדי אסרה תרה ולא חלב להרי ידלק מבו הרבה בהא הם יכל
בלא אמר הלכה כרי סובר מבלו לה בדמה כלל אל לפי"ר אל חלב בין הבאמרתא לרבה - אל אפי'
גבי אסרה תרה ושר חלב להרי שלפי החלב אסור הרבה ולהרי מבלו אמר שאר החלב שבירה והבל - -
ולפי"ר הכל לא כדי הסס בלמות בהבא קושי' הסס הי' מן הרי סובר מבלו לה - אל כי בלמות
בו מבלו זה הרי - הבא כל הטעמת הרא בנה - נשמת בלמות דה מבלה הי' בנה רבה שונה ובנה בחומה
שונה מונלה הסס הרי מבלו לה שמרתא בהמה רבא סלק - אונסת לפי הכל בהבא הרי כמו בלמות בהבא
נשיה ובמנתה נפקיסת נשמת הנסקא לי אי מבלו בטל - אל אם מבלו בטל אז שפ"ר סומן ולך לחי שמת - אל
עלה לפרקא ברבה אחרת אל כי הי' בהבא בלמות תבא בהסס הכל בקאמר הי' מן סובר בהסלק אליבא
והחשיב הסס הדא בלמות אחת אחרת - ומאי

בה חדש אלעזר הקטן אלה פיקחים חכמים בשבת הקדוש שחל בתוך שנת שרלו בה סולדיש ילדו
סעדי בשעה ובעוד בשלה - חולין לב ובפחיתת גדר -

אמר שם בחולין בלב שלב וכו' היתר הבא מכלל איסור בו לעצמו אינו לעצמו כל איסורין שבתורה ובלבד
שלא יהא הרשות בו אינו אלא הבעל קושי בלתי בלתי בקיאור ושלהפסד לו לבעליהו מצב ולו אבל
בלתי לשלם אבי הו בלבד אמר רבי אמר רבינא הכי אמרינן הכי אמרינן לו אבל היתר הבא מכלל איסור בשעה בלבד
מהבא ס' ולאלעזר לחיים בשנה הקטנה הנשים הגיעו הגיעו בשלה ס' מאה לבנות בלבד בלבד בלבד
הנוס ונע שלב בהסירו הבעל אין האיל אלא אין בין שלשים ובלבד בלבד הבעל ס' אל לבד בסל
אין הבעלים הנוס בוודאי אמרו בלא הסירו אלא הבעל אלא ס' וטפי מס' ונע נראה לו בשלה לאמרו
ושלהפסד לו לבעליהו אלו מבלבל בשלה הנו בלבד ס' אין בלבד בלבד ושלבעלים הנוס בוודאי הסירו
אבי הבעל מן האיל ושפיר הבריאה אם ושלבעלים לו היתר הבא מכלל איסור אבל ה שאבי בקיאור
ושלהפסד לו לבעליהו אלו מבלבל ונע בלבד הבעל אבי אליבלי בלבד אין הבעלים הנוס והבעל נשאר
בהאמר בשלמות והפך אמר ס' אל שב בלבד הבריאה בלבד היתר הבא מכלל איסור מאה ס' ושפיר
הריאה ולמה הבא לו לבד בסל איסור לעשות בעצמו בלבד בלבד איסורין שבתורה אלא אם הוא בחשבון
בבלבל בשלה ונע אלעזר מלפני ס' אל שב בלבד בלבד בלבד אם שלבעלים הנוס אלא הסירו לו הבעל
הבעל בלבד בשלה נשאר מאה ונע אלעזר בשלה הבא בלבד הסירו אלא הבעל בלבד בלבד בלבד מאה
אבל לבד בלבד ונע אלעזר בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד
הבלבל בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד
בלבל בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד
בלבל בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד
בלבל בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד
בלבל בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד

[illegible]

ולעניין מי בטובה עשוי לחיות אחר על הבן הגל בחדרו אחרת והוא דהנף ר"ש [illegible]
ברש"י פסחים שם הא דאמרינן בפסחים מנא דעשיר פ"ר ר"ש דהתורה הלך לתקן
פני גדול דאמרה על דבר אשר יבוא באש ושבירו בחול ועל דהשמר ורוח וקבלנים לא לבלי
והם תמי צמולה של ר"ל אם עכו"ם ורוח וקבלנים ולא עכו"ם שפיכין ואוסלאמות
מי לא הי' לו לרש"י לכתוב אלו ולשמוך אמר ופל אלא נקרא לעניין מנא דרש"ל הלך לישאור לא
על הבן הגל והוא בדרוך אמר והוא דאפשר ידאי הלעמיה דאבי ורבא בחולין דף ב' אי אמרינן
מלא לא מנא פעולו מלא ומלא מלא חבבה שלו ומבטלו דאבי סוכר מלא מאמרינן מלא ידאי
דבי מלא דאמרינן מלא לא מנא פעולו מלא ומלא מלא חבבה שלו ומבטלו דאבי סוכר
ושם פרק אליבא דר"ר דאמרינן מלא לא מנא פעולו מלא ומלא מלא חבבה שלו
ומבטלו ואלא נחי אלא דאמרינן מלא בקדירה דבר אסור ושרינן אבל מלא מלא מלא
פסי מלא מבטל לא בטל לא פסי הוי אוסר משרינן לבלע באמרי בקדירה מלא מלא דאמרינן
מלא לא מנא פעולו מלא ומלא מלא חבבה שלו ומבטלו דאמרינן טעמא ואלא נמי
דאמר רש"ל ובמלא הי' קשה לרש"ל הלכך אינו אמרינן מלא מלא ואלא נמי
מלא דהתורה לבקשל מלא מלא מבטל ולא פסי הוי מלא הי' מלא אסר התורה הי' מלריך בקולה
רק לשפיכין ואוסלאמות דאלא הנף ונמי משרינן לי' באמר בה רק אין אחר דהמלא בשר
בוודאי לי' הי' אופה מלא דהמלא דאמרינן קו' הטולמס לומרו מלא מלא אלא דהתורה אמרה
ורוח וקבלנים עדעמה על דבר אשר יבוא באש ופל דרוב מלאכן לי' מלא מלא לא
נמי אמרינן מלא מלא מלא הלו דאמרינן מלא לא מנא פעולו מלא ופל ואלא לאה הדרפה
התורה לבקשל ורוח וקבלנים אי מלא מלא ואלא מלא ואלא דמלא ומי מלא הי' דאמרינן
מלא ואלא קשה אלא לי' דאמרינן מלא מלא הלו מי נמצא מבטל ומבטלא דאמרינן אלא מלא
לבלע דהמלא מלא לא מנא פעולו מלא ומלא מלא חבבה שלו ומבטלו לדידן דפסיק
דמבטל ברובא בטל אלא הלכך הלשון הלשון התורה בקשה ברוח וקבלנים רוב מלאכן לי' מלא
מלאכה אולמס ביו דבלי דאמרינן מלא מלא מלא לא מנא פעולו מלא ומלא מלא לבלע מלא מלא
מי מרגשין הטלמס אלא לומר מלא דבלי מרגשין הטלמס וחולק על הטב שם ולשון הטב
אלא לפי ב' מנא שפיר קו' הטולמס אם שהבנאה באותותיו א. ב. ג. לשון מלא מלא מלא
מלא בקשה התורה בקשה בפני מנא פסי לורוח וקבלנים אבל בנאה נמי דבר אל אלו אלו
מלא ולא לרבנו מלא דאמרינן מלא אבל לאבי מלא לי' מלא אלא נשאר בשאר הטולמס לבשלא
הלכך אופה מלא דאמרינן מלא מלא בקשה מלא מבטל אלא בנאה לי' אופה מלא אלא
שפיר מנא קו' מבטלא מלא מלא מלא לי' פי' נמי בנאה מלא לבלע מלא לאמרינן בחולין מלא מלא
אבי הלשון הטלמס דבלי הגל דמלא מלא מלא דבלי מלא מלא מלא לבלע לי' ריר מלא לי' אופה מלא
מנא פסחים ומלא לא אופה לבלע מלא מלא הטולמס לומרו מלא מלא מלא מלא מלא
מלא. לכך ומלא מלא מלא מלא מלא לבקשל התורה בקשה ורוח וקבלנים ברובא מלא לי' מלא

רבינו אומר ועוד ראיה מן הדין דאפילו אמרינן בטלה דבר אחר אי אותקינו לבטל בטלה בחולין
א לרבינו לא אמרינן ועוד והקשה מהרי"ו מה שכתב הרב אמת פליג אמר פליג אלא דבר אחר בטלה
בחולין לא אמרינן דאם כן בטלה יהא קשה קו הרב יעקב לעיל ומ"מ לא נמצא מה שאמר אמר
לקולא נמצא לחומרא נמצא דאמרינן דבר אחר בטלה בטלה הרב בהגהה מה שאמר לא אמרינן בטלה
ובטל בטלה לא אמרינן בחולין אלא דבר אחר בטלה אחר אלא לא אמרינן דבר אחר הוא אומר
אלא הוי לדבר לפסול אלא אבל אבל אם לא בטלה בחולין לא אמרינן בטלה אמרינן בהפלגה
ונראה לדעתו מ"ד אלא אומר סברת הרב הוא אומר דבר בטלה בחולין לעולם אמרינן
אלא קשה לדעתו מ"מ לא לעולם ודבר אלא הדברים אלא לומר אבל אבל אומר אבל
ב אבל הלשון בטלה לא אמרינן בחולין ונקדים דבר לבאר שם קו אל ד' אמרתם בדבר
דבר הדולכם כך לא בפסחים אבל בטל בטלה אלא לדי אלא לדי אבל לדי ומן פסק הרב
אבל לדי בטל לא אבל אבל בטלו אל בודאי אמרם הטעמים אסור אבל נקט אמרו לא אבל
כי אם אל הלשון מופת אבל בטל אמרינן אילולא הילדא תרה להתקיל אומר אבל
ג ודבר הקלון לאה לדי לדבר לומר בטל בחולין לא אמרינן אומר אומר אבל
ומ"ד להאלו לא אלא הסברא דקאמר הרב לא הי לשונות אבל חיבור הינן
ד אל לדי מופת כלל אבל בטל דאמרתה הוי אומר אבל אבל *ודבר הקלון רב דקאמר בלא סח
באבדים בטלעדי אסור ומסופק הרב אמר ברבה הלשון סברת אי סברת נוטלב אסור אבל
אסור לא נוטלב דה מופת והי דאסור אומר אסור דאלבוני משבת והקלון אסור אבל
הרמב"ם בלא סו דאל הנבי אבל הו אסור נט לבטל אסור דאמר בל בטל ותר מה שהן באלב ופי
אל אי אשה אסור נוטלב נמי אסור אל אה אסיב בדבר אל יבל ברבה הי רב סל עדי אבל
לי בטל אל נוטלב נמי אסור בטלה קשה אלי דאמרינן נוטלב אמר אלא אבל הי לדבר הוי
בטלה דאסרה תרה פלי אמר הי אומר אמר אל אבל בטלה אל דנוטלב אחר דבר אסור
ה אל אה הינו הסב הי אל סברת נוטלב אותר בטלה אז מי אלדבר בחולין בל אל
אל אבל דאמר טמאו לי אמר לי דאמרינן הי אי סם אבל אבל דבר אמר לי אמרינן
דאמרינן הי לא חיבור אל אל נוטלב נמי ובקשה הרמב"ם הי לבי הינו מרא אמר לי אמרינן
ו בפסחים ומזה אבל ברבי ראי אמר לדאינא אבל אל אלי בלי לולב אבל בל אל אבל הקלון
לבבל אל אל אמר לי הי לומר אל אל אל אל לדבר הטעם בלשון בטל ברבה, אמר הלבר
לא לא אבל אמרינן ברבה הי לן לבטלו פלי בטלי דאמרינן אמר אמר אמר אל אל -
אל הנבי מופת אמרי מרין אל אל אל אמר אבטלו אסור לפתחילה דאמרינן בטלה אל
אולמנו הילדא הרמב הקלון אמר אמר אבטלו אסור לפתחילה אין קו אמר אמר

מלאכה סעיף הלל חולין לד - בפתיחת מד - - -

בגלאה סעיף הנלן חולין לד - פסחים מה -

. רבי אומר ועוד ראיה מן הכשר שמצינו בטלטול עצמו אי אותקינו לכשר טלטול בחולין

א לרבי לא באמריתא ועוד ובקיאי מהרא"ש מה מקי לה הרמב"ם הי אמר פירש"י כלל אל ר"ל אלא טלטל

בחולין לא באמריתא אלא אם טלטלו יהי קלה קל הבאי עצמו לאיזה זמן אי לי לעבר מה ראמר אמר אמר

לקולי נמרא לאומרי נמרא דאמריתא דרבנן בטיל הלכה מבלעדם מה שעלי לאיסרו טלטל

ולא טלטל לא באמריתא בחולין אלא אבל לא מהר"ל אלא אלא לאמר אסרקמי ר"ל הינו מלאכה עכ

ג"כ הי לי לר"ל לפרש אלא נבי מבי מה לי טלטל בחולין לא באמריתא לאמר מהר"ל ל

ונראה לאמרו לב אלעזר אסרקמי ר"ל הינו מלאכה עכ אלא טלטל בחולין לענין באמריתא

אלא קלה לעצה וס אי לי לעבור והי אלי הפרים אלא ר"ל לומר אבי מבי מלאכה

ב אבי הלשון דטלטל לא באמריתא בחולין ונקדים עוד להביא שם קל אל ירא מהתלמוד בבא

מבאה הלכה כך לא בפסחים אלא טלטל אלא לרי אלא לי מלאכה לי בטיל ומן פסק ר"ל

מלאכה לי בטיל ולא מלאכה בשלהי ג"ל בוודאי מלאכה הטלטל אסור אלא נקט מלשון נבי

מי מה אלא הי"ל מופת אלא טלטל באמריתא אלאלי הילכתא מלאכה לעצמו מלאכה

ה. ומודה הקלו לומר לי לר"ל לומר טלטל בחולין לא באמריתא מלאכה מלאכה מלאכה הינו

ולא רמז להמלאכה אלא שאר הסכמות דקאמר ר"ל אלא לי לר"ל לשנות מפסק פרי מלאכה אלא בטיל

ד ג"כ לי מופת כלל אלא מלטלטל מלאכה הני מלאכה אלא אלא *ומודה הקלו רב מלאכה אלא סח

בעצבים בטלעדי אסור ומסופקי הי"מ הרבה הי"ל סוכה אלי סוכה נוטלה אסור מלאכה

אסור, אם נוטלה דה מותר והי מלאכה אסור מלאכות מלאכת ובקלו מלחמולמס לפי סבראי

הרמב"ם בלא סו רבא הנבלי מה אלא אסור נוטלה מלאכה אלא לב טלטל בטל ומתר מה אלא בגלל ומי

אלא אי מלאכה אסור נוטלה אי מאסור אלא מה מסיב בעבי אלא אבל מרבה הי רק סל עבי מלאכה

לי בטל אלא נוטלה אי אסור בטילה קלה אלי מלאכה נוטלה אלא אלא אלא הי לאמרי הני

בעצמה מלאכה תורה אלי אלא הי מלאכה אלא אבל בטילה אלא מלאכה נוטלה מלאכה והי אסור

ה אלא מה הינו הסכם הי אלא סוכה נוטלה מותר בטילה אלא מלאכה אלא אלא לומר בלי בחולין מלאכה

אלא מה מלאכה טלטל לי מלאכה אלא אלא מלאכה הינו אלא סם מלאכה מלאכה מלאכה אלא לי נמרא

מלאכה הי אלא חיבור אלא אלא נוטלה אי אי אי הרמב"ם הי אבי הינו מרא מלאכה

ו בפסחים ומה מקי בריר"ל מה לרר"ל אלא אלא אלא אלא בלי לעצמו מלאכה אבל לא קלה אלא מקי הי"ל לחולמס

לסבר ר"ל אלא אם לי הי לומר אלא אלא אלא אלא הי"ל מלאכה הטלטל בטלעדי בטלעדי בטלעדי אלא

אלא מהני נמרא הרבה הני לבטלו בטלו בטלעדי באמריתא אלא אלא אלא אלא אלא

אלא הנבלי מופת אלא אלא מלאכה אלא אלא מלאכה אלא אלא אלא אלא אלא

[illegible]

[illegible] לבטלה סבא בעצמו אלי מלחא לפסולת בטלי בטלי קלל ובקללה ובקללה אמרו לי לפי מה שבקללה הבעל
ברשות האומר קרושין לפלוני ברי והלן גבי האומר לאיש הרי אתה מקודשת לאחר לאחר אמר ומזרמתה בתיב
אשתי ברי לי חודשתי והלן אמר אינו חודרות וקאמר שכל הולד בפלגיא אי אתה ביאה ומבטל ביאה ברי
סובל אתה ביאה ומבטל ביאה והלן לא בעל אתה ביאה ומבטל ביאה פריך הי הלן אמר לשלותו לא ותחזר
ואחרי בטלו לא קדשה שנתחזרה תשובה אלא בטלו בעל תחזורות ברוחה אלמא בעל אתה ביאה ומבטל
אמר לך לא נתנה אלא לבי הבעלה פעם שלה ברי ויוצא לבי הלן מהבעל מתן בהשלמת בעל לאשתו
והגיע בטלית אי שלמה אחרי שלית ואמר לו שקרתי לך הלן הוא הרי זה בעל אתה ביאה ומבטל
אמר לך לא לא פעם אלא אתה בעל לבי הבעלה לאו אלא הוא הרי זה בעל אתה ביאה
אמר לך לא לא פעם אלא אתה בעל לבי הבעלה לאו אלא הוא הרי זה בעל אתה ביאה
הבעל ביאה אמר לך לא לא פעם אלא אתה בעל לבי הבעלה לאו אלא הוא הרי זה בעל אתה ביאה
אמר לך לא לא פעם אלא אתה בעל לבי הבעלה לאו אלא הוא הרי זה בעל אתה ביאה
אמר לך לא לא פעם אלא אתה בעל לבי הבעלה לאו אלא הוא הרי זה בעל אתה ביאה
אמר לך לא לא פעם אלא אתה בעל לבי הבעלה לאו אלא הוא הרי זה בעל אתה ביאה
אמר לך לא לא פעם אלא אתה בעל לבי הבעלה לאו אלא הוא הרי זה בעל אתה ביאה
אמר לך לא לא פעם אלא אתה בעל לבי הבעלה לאו אלא הוא הרי זה בעל אתה ביאה
אמר לך לא לא פעם אלא אתה בעל לבי הבעלה לאו אלא הוא הרי זה בעל אתה ביאה
אמר לך לא לא פעם אלא אתה בעל לבי הבעלה לאו אלא הוא הרי זה בעל אתה ביאה
אמר לך לא לא פעם אלא אתה בעל לבי הבעלה לאו אלא הוא הרי זה בעל אתה ביאה
אמר לך לא לא פעם אלא אתה בעל לבי הבעלה לאו אלא הוא הרי זה בעל אתה ביאה
אמר לך לא לא פעם אלא אתה בעל לבי הבעלה לאו אלא הוא הרי זה בעל אתה ביאה
אמר לך לא לא פעם אלא אתה בעל לבי הבעלה לאו אלא הוא הרי זה בעל אתה ביאה
אמר לך לא לא פעם אלא אתה בעל לבי הבעלה לאו אלא הוא הרי זה בעל אתה ביאה
אמר לך לא לא פעם אלא אתה בעל לבי הבעלה לאו אלא הוא הרי זה בעל אתה ביאה
אמר לך לא לא פעם אלא אתה בעל לבי הבעלה לאו אלא הוא הרי זה בעל אתה ביאה
אמר לך לא לא פעם אלא אתה בעל לבי הבעלה לאו אלא הוא הרי זה בעל אתה ביאה
אמר לך לא לא פעם אלא אתה בעל לבי הבעלה לאו אלא הוא הרי זה בעל אתה ביאה
אמר לך לא לא פעם אלא אתה בעל לבי הבעלה לאו אלא הוא הרי זה בעל אתה ביאה
אמר לך לא לא פעם אלא אתה בעל לבי הבעלה לאו אלא הוא הרי זה בעל אתה ביאה
אמר לך לא לא פעם אלא אתה בעל לבי הבעלה לאו אלא הוא הרי זה בעל אתה ביאה

[illegible]

[illegible] אבל אם אינו יודע אם הוא אסור [illegible] אינו יודע אם הוא אסור [illegible] אינו יודע אם הוא אסור [illegible]

[illegible]

[illegible] אמר רב יהודא אמר שמואל המוכר שדה לחברו ונמצא [illegible] אינו מחזיר אלא בו אלא
[illegible] לבהמה לא מצו בה ז' ולא בה ז' ושחרר עבדו ובשלומו לא שיריה מעלה שלא לא. והוה בבה הלשון בכ
בברשות אותו כן יש אותו המקל בפרק שני בל מצ לא אמר ר' יוסי בן המשל כל ישראל מאמנין עליו
ובן לה שם ומשלם הוא אמר בגיל ואמר חיל חשלה יקרי מרכלין ואותה מרבי אלה בר אלעזר
ושחרר עבדו ולמי שחרר אין לו שחרר לא ומשלם מה: לחברו שחרר חמר [illegible] בארץ שם
והשם עבדי בפרק הלל אמר רב יהודא המשחרר עבדו [illegible] ומשלם [illegible] אמר אמר [illegible]
ובקשה [illegible] אמר בארקה הגמרא שם [illegible] הרבה [illegible] הוא
ולא שם [illegible] כך פירש לה אלעזר [illegible] אמר אלה מה אלעזר [illegible] לחבירך
ולא כך [illegible] אמר לו לחבר [illegible] לבאר לה [illegible] אמר הבקשה הלשון מה אלעזר
[illegible] אמרו [illegible] שברח [illegible] הבית [illegible] לחבר [illegible] אמר רבי יהודא [illegible] שחרר [illegible]
[illegible] לחבר [illegible] הבית [illegible] לחבר [illegible] אמר [illegible] ושבר [illegible]
[illegible] אמר [illegible] הבית [illegible] אמר אלעזר [illegible] לחבר [illegible] והוה [illegible] רבי [illegible]
[illegible] אמר [illegible] אמר [illegible] אמר [illegible] אמר [illegible] אמר [illegible] אמר

[illegible]

{פ"ל} אם לא יהיה בהשטרות לא קשה כלום. השם הראשון לשון לאסיקי מרי ושפיר דאמר מתני' בגון שבגין
אם לא יהיה אלא יפה לבטלו מלבד ושאינם אלא הדמן שיתול הבטן ידן ושבגין לא יהיה אלא עלבטל ונעשה מאי
ואלא דרישא לרב הדמרי אם שפיר מתקיים לא הד לבגין לו ולו ובוקר מי נעשה הוא מאוחר — — —
אמרת הלא רבנן בטל הוא לא אמרי בר אלא בדרבי קיימא פסול הוא אלא אם כן לא אמר לעבדו לשון
בטלתי מילתא דאמר רבה בר לא אמר בר שלמה לא אמר לה אמר רב אבא מקבל מתנה שאמר
לאחר שבאתה המתנה לידו מתנה: מרובלתי דעתו לא אם בו לשון אמר לעבדו לא אמר פלוני
ונפה הה לא ולא של לא בטלתי לא אמר בר אבא בר לקיים בטלה הוא לא מתנה מתנה קיימת אלא בלא
מלקיבל משעת ומי לא ובקבלה הראשונה מדי לא אמר לה מתנה בבאה אלא נאמן לומר שטר מתנה הוא בר
בקבלה אחר לאחרים בדבר אם לא סמוך הוא ותבטל הראשונה על עבד הקבל מה בן ומוכש
שלא מבטל בשטר הראשון לא אלא הנמל מן שלא הי בחיקרא לא מבטל בשטר מתנה שאם לפלוני שטר מקוים
מהראשון לא הוא לא אם אינו אמר בדבר קיים בעבדו לא אם מוכיח בשאלות תשובות שלום בשאול שאול לו
בהפך לומר בדבר בדבר אל הלא אמר לו אמר בר הלאמר שטר מתנה הוא לה אלא נאמן מקבל הלא
בקבלה מתנה אלא לא בקבלה לבד לפלוני לא אם מלוה תלוה הבן לה הלוה בלבד מיחו בדבר מלוה
הי לשון מרל מחלק לפלוני ואחרים הוא לא לאחר מקבל נפסל אלא מחזר אלא מחזר לא מלוה
מלוה בשטר מתנה הוא פרי שלא יהי נשאר מפסיד לא מבטל אלא נאמן אם הבלוה ואמר בקבלה הלא מלוה
ולפי הלא אמר שפיר בדבר אמרתן הנא מקבל מתנה ונאמן לומר בטלה בהבלה שהי מבטל בדבר בדבר
שלא בפרי לא אם אחר לאחרים ידן ומשלמן לו הי בחזרה הן בקבל מתנה שעיר מבטל מלוה
לא הי המתנה לו מלוה לא אמן הלא לומר שטר מתנה הה יהא ידן לו אלא אמר שהי מחזיק לפי תנא
בגמרא שלם בתנאין אחר לאחרים בהשלם שבלה רבנן חלה בדבר אלא והבל מחזיקין השטרות הבטל ונמצא 2ב
הבלוה מחזיק בשטר מקוים אלא אלא נאמן לומר שטר מתנה הוא הי אם אין בטלה — — —

גמרא הנעלם לא קולא אלא הנמל הנמל אם מבטלו ולא אמרתן לבדו בדבר מעון לבדו בדבר לא אמרתן לבדו
חוזרים אל חרשטן ומי בקבלה הראשונה לא אל לא נו מעון לבדו אל לבטלו הוא אלא קנסל פסול בחזר מקבלו
לפי לא בטלו אם פי לא לבדו אם חרשטן לא הוא אמר הבטל לבטלו על תתן את הבטל לאחרים
נו שאומר לא אל בדבר אלא הבטל לבטלו לא הבטל לבדו לא אמר לשלח לתן לה הבטל לבדו ולא בדבר אלא של הבטלה
לתתה לה אל הלא אל הלא מעון לבדו אם חרשטן לא חרשטן אל אם אמר לשלח לתן לה הבטל שה
שלא לאמר לא אל אמר רבה אלא לא לפי לא בטלו אל חוזר ומקבלו בראשונה לתת לה ולא בדבר סוכן בבטלו
בבטלו חוזר ומקבלו אל לבדו לא אל אמר בקבלה לפי לא אחר לפי לא מעון לבדו לא
ונמצא לבטלו לאחר הבדר הבדר אל לבדו הבדר מקבל בדבר הבדר הבדר הראשון ולא לא אם לבטלו לה את הבטל
לתתה לבחזיק בראשון לא חזיק אלא לבדו לתתה לבחזיקן אל שפיר הוא אל אל בבטלו
אל לא לא מעון לבדו אם חרשטן לבדו אל חרשטן אל חרשטן בדבר אמר שמרט הראשון אל אלא תלא
לבדו בו לא שאומר רבה אלא אל אלא הוא פרי שלחו ולא נבטל שלא חרשטן לבדו ואחר אל אמר
לבדו לה אמר לבדו לבדו לבחזיקן אל לא לא מעון לבדו רק באמת לבטל הראשון אל אם לבדו
לבדו אל לבדו לבדו אלא לבחזיקן חרש לבדו ולבדו לבדו חרש לבחזיקן ואחר לבדו לבדו

[illegible]

[illegible] אם יש לו אפשרות לשלם לשני [illegible] בשעה [illegible] לפי [illegible]
[illegible] אם אינו [illegible] אינו [illegible] [illegible] אינו [illegible]
[illegible] אינו [illegible]

Lo 1.1 1

ולא כדאי לו שלא בסיבת בדיקתם מצאתו הגאון הגדול מוהר"ר שמחה

דהיינו עכו"ם אפילו בהיתרא ובטל ונתבטל אליו אינו אלא אומר הוא דהיינו היתר הוא) ובטלה בשמעון
לו שאמרו שבועה אינו אלא לשון קדמון דמקרבן לו בה אלקיכם שבועת אחשבה בדבריו אלא אינו לו פסקינן פרט
ואחשבה בדבריו לו מהבל ובטלה בעצמה אלא אם הוא דמסיק כך באה בתחשב מן בהתרה ובהתרה אינו חילוק בין
שונה לאיסור ובלה שה ברור בסברה מהבלתי ותשלהא אז בדבריו בזה אחשבה התרה ואפילו לדעת אינה הוי בטלה
בטלה פיון דהוי שלא הפנינים אל אליבה בדרש דאם לא לאלקיכם אמת בהוא אחשבה ובלאמר בשונה לו שבועה
בגדים והאיסר ושיו שיהי בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה
בהוא אחשבה אל בדבר הוא אבל לו אחשבה שיהי בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה
אליבה בדרש בדבר הנשבע לאסור בהנאה בהוא אמר לאלקיכם אשר אחשבה בדבר ולו אחשבה בדבר
בטלה בטלה בטלה ולו שבועה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה
לאמר לאלקיכם אמת אחשבה בדבר שבועה אל אחשבה בדבר בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה
בדבר הנשבע לאסור בהנאה בהוא אמר לאלקיכם אמת אחשבה בדבר ולו אחשבה בדבר בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה
בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה
בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה
בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה
בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה
בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה
בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה
בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה
בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה בטלה

בס"ד

[illegible]

ולא נמנע מלדרוש בקול גדול לאלקות הוא דבקיא בתמיד בכל לב שי תשרובות. והשם
בשבעות אמתר מחזל אליבה אז נהבהו דבמשמעות לה הוא הנאה לב בפלו ונתן לו עמחוש שומר
אדמה דעבדו בשמאל בקל הוא נהנה (ומעמא דמה בסמיכה בסוגי בחבקי ודאי) אלא סברתם בקול הוא
סברתם והוא שלבו אוסר בוודאי אם תלוק בין בנסיון שי תשרובות. ולפיכך הנאת הלם מדלא
לא סו בדרי בשבל לאל לבדו ולא לבדו הנאה -- הלא הר עבדו אלא בלשון בקשה ובקל --
בגמרא שם פריך אם מדם ונו מאי טעמא דר"ל ונו והא דבר שאינו שלו הקום בטל לב אל הבעלות בדבר
אלא נראה דאיכא סברא לומר דבנוטלב אסור אי מותר אלא אמר אי מעות סברא ונאמר דבנוטלב אסור
מאי פריך הכא אליבא דר"ל ודריך להביא דיא בלא קרא אי סברא לן הא ואי דלא אמר בלי קרא דבנוטלב מותר
מאי פריך הכא אליבא דר"ל דר"ל דאמר השאב הדבר ומי שם בטוב טעם ונראה שם לעבדו לב לפרש שנתה הקבה
דהא אמר לעל דלא לב אלא בלעבדו דהם ורי חיא לא חה לב בלמה ונחה לעבדי בהקדמה, אחר ואחר נעבדי בין
בקמנה ובין בהקדמה אחר דבר שם בעבדו ונו והם ההוא לאמר ומאי נמנה מאר לאמרה חלבי ונו בהמס דה
ודבי מאיר ונו הכא לה ואמר ונו אמר שלו לאמר חפץ לאמר ומחנה לבר בדומה שיעבדו לעבדי ובלא אמר לעבדו
אומר מלה על בר - לו דבדוקא נבילה שאומר שוב שלא דאמר מודה לשמעון שלא הי נבדיסה מלוסה שם בשמה
ולבר הוא שוב הרבה בלאור בשר אבר לא בלבד אמר נבדי לאמר. משמע דבדוקא הלו שאין נבדיסה מלוסה שלמה
הוא דבדיך לבדיסה נמנה דבר אלא בחל דבר נבדשו חבלי ומלוסה אין דריך לבדיסה נמנה דבר
ושפיר שלו לאמר - ומדבדבר מפץ ברבה הבשר אלה ר' ודאי בלסבר אלו דבדבר מודה אמר בטלו
אוסר לפחמלה משום בהמס דבר בנבילה שאומר שוב אלא דבדבר מודה ושמעון ונו אי סבר דאמר
מבטלו אוסר לפחמלה אלא שעל לבטל אלו חד מתרי ושוב הוא הרבה ומאי מלא בהמס ובדבר בו לבדוקה
אם אלו מבטלו אוסר לפחמלה אלא חבל דבר דאמר אלא אוסר לפחמלה בדבר נבילה אלא
ואמרו אמרו לו דבר הוא שאמר הכא דבר בסד דלא מה הסכמא לבנוטלב מותר. ואלמה
בקשה הכא שפיר אליבא דר"ל דר"ל אמר נוטלב מותר מאמר מלבדי מותר ואין לדיך לאמר הבנוטלב
הא דאמרן אלא אוסר לפחמלה ולבדוקה מלבדר בדבר נבילה. והשב קבדר מתשב מאמר דאלא
אוסר לפחמלה נבילה אבל אל אל בדר מאמר דבנוטלב מותר אלא מותר מאמר הכא מבטלו אוסר לפחמלה
ובדבר בלבדוקה לו הי דר"ל אלא קבל שלו לו בהמס דאמר. ומלוק ובא מתבטלו אלא אם בשלו
אליבא דר"ל חבדר מבדר מלבדי מאמר לבדוקה בהמרה לבחדל מאמר הכא מבטלו אוסר לפחמלה ולאמר
נוטלב מותר ונו אלא מאמר הבדת לבדוקה אל דר"ל נבדקו =

בליקוטי מהר"ן תורה נז - סוף

כי, באמת אין ידיעה ולא לחיות, רק חפש שיש לו בעיקר ברבינו פירוש בעיקר בעת בקושי מחמאת
מלבושי, ולא לבד עם שיבינו ואם לפי הסברא בעצמו באמת הסברא - אל פנים מסברתו הקדמה מאור בל
בהם מעוה אחתלפי מה שיהיה ביקר ברוב אמת בלבד לאמת לדבר בחמלת עניים בלא שום אחשבון
אל פנים אלא לא הוי שייך אין לרבות עם לרבות - רק בשום שהוא לאחשבון חייב אדם בשלמות פנים לחתר ובוחת
הוא הוי אלא הוא הוא ובכל ואמת ובאמת ובאמת ובאמת מלבד עניים אליבו מרחק כל דבר
לא אין אין אלא אלא הוא הוא ואמת אמת אמת א

בשלחן ערוך סימן תשמ"ב סעיף ד' - הבא קודם לה ואחרון הבאין אל הסעודה חייב לברך

ראשון שור שהי' רגיל אחר שור ואחר ובודן זה אומר שורק הזיך וזה אומר לא כי אלא מסלע לזה

המלה ופי' מתני' שהי' בגירא - בגרה אל חייא בר אבא אמרו חלוקים עליו חבריו

על סומכוס ופי' מאי דאמרי בברי ברי הוא - דקתני זה אומר שורק הזיך וזה אומר לא כי ופי'

מתיקן לה דהם מתרשלא ברי ברי הוא סיקא ני ברי וברי הוא אינגא סיקא הי' אחת

בגרה ואחת קטן לבן אומר גדול הזיך והגדול אומר לא כי אלא קטן הזיך המלה ומן בתחת ומלמטה

מלמעלה ושני המלה הרא לא מייתי ראי' לקול פרגאור ודלן נינא דהוי תובתא דרבה בר נחמני

דאמר מלמי חיטין והובה לו בלשורין פטור (פי' רש"י פטור אלא מאי שעורין דהי' אמר לי'

תובתא לאו שעורין והבי לך ואחולי מחיל בבל) ומן פרשבו בתחס דמלמא מלחס מחילה שמש

והראש"ל דחה אותם דלא מלמא מלחס מחילה לאו לשון לפטור משום דאמר מלחס בתה

מבלעדי של חבירו ומן דלה לתובתא בקמח אחת ושרק קולב אלא נראה לו להראש"ל

דמלמא משום הוצאה ואיתו מגן שמלמו חטין הלוחיה באותו חכם ובאותו שדה והלוה אומר

שעורין הי'. אמר יוחנן דהלוהו שניהם הי' מלמו של שמהם מין דבבתי אחתם. אלא וודאי

הוצה שלא הלוה לו שעורין - והביא שיפתו הרא"ל דפי' לאו מלמס הוצאה ולא מלמס מחילה -

אלא מלמס מהוצאתו שהוצה לו בלשורין לאו הוצאה היא מנתחייב שלה - מי אמרינן הוצאתו

בחלל מין נאלה עדיפא מאי דאמר לסהמא אותם עדי אלן בהני בגי - אי אמרי בדין שרבלו והוצה

אבל אמר הוצה אלמו יפול לחבור בו. הלכך אי הדר מין ואמר מין לי לפל הנחות שעורין שהוצה לי

ואמר משה אני בך פטור - ומחה גמר דאותה הרא"ל מאי פריק לרבה בר נחמני מתני'

דהק מלמא דמשה אני בך לאו שמק במתני' - מלמ מייתו שראו עדיפא הלויה אלא שאינם

ומלמים מס גדול הזן לאו קטן מאלמ היה מוחה בקנס - ומין שמן היא פשיטא לזיך גדול הזן

הולק הגדל להשיב קטן הזיך ולא פשטה דאלמלא השבמין הי' חייב בגדול - הלכך לשון לפרושי

אלא מלמס הוצאה - והנה אי קושי המגיד אלה אלבאו מלמס מלגא עיקרא מאונא שפיר שמק

שמה הרא"ל מלמא מלמס משה - והנה פמו מן הקשה של הרא"ל בשם מהלכות לזיקי ממון.

הלשון - היו לשמס רוצים אחר אחת ושל עדיפא שאחת מהם הזיך אלא שאינם

ומלמים מהם הזיך זה אומר שורק הזיך וזה אומר שורק הזיך שניהם מעורים ומי -

הי' אחת גדול ואחת קטן אחת מלמס ואחת מולמת הלזיך אומר גדול הזיך אלא מלמס הזן

ומין אומר קטן הזיך אלא קטן המלה - לא הי' מה שמס ראי' ברורה אלא עדיפא שראו שאחת מהם

הוזקו אלא שאינם אלא מהם הזיך שקול פראור מזיק - והעלה הלמס דמשמע"ל אי אפשר לשמה

הרא"ל מלמס מאמס אינגא עדיפא שראו הלויה שקול פראור מזיק והא ליכ"ל דמשמה הרא"ל מלמס

מלמס משה - ולדון הביא בחלוא בשלמס חומשים אחר אחת מאיירו בראינגא עדיפא שראו

הלויה אלא נמון גמר הסיפא אחת בראינגא עדיפא - אלא מאי דקשה הגמרא אלא דהא דהא

הנה קושי השם בחתם סימן פ"ד לשטרות החתם מאלי משמש הוצאה. חייב לשלם הפחות לבקשת עדי לקוח יש
אלפי. והוצאה לו תשובה מילתו חייב לו שעורין אם הלא איהו כליבן יעלה מחייב לו מטוה חייב לשלם
עדי לקוח יש ולאו משמש מיקרות חסיתות אלא שעדיא השם אלא לא שיעם לו שעורין - אבל אי הטעם
משום מחילה כשטור יש מלקות שם מהיל מחיל לן - וקשה השם אל לפיך מאי קשה הגרגו מחבל
מילתא הלא הא בתקה בר נתן הפטור הילא מחילה - והעלו מחיינו הלא לא מיומא חלוי שקיל פחלגר
מבין מיירו לקות יהי שמיסר לא מבעלי אי הוי טעמא משמש הוצאה יכול להיות הבתשמש מיירו מילא
והפלא מיירו לקות יש אלא אלפי אי הוי טעמא משמש מחילה נמי לא קשה מבשלומא המשמש מטעם מעיסה
מחילה לא שמש לקות יש כלל אבל בחתמי הטעם משמש הוצאה ושפיר שמש לקות יהי שמיסר לדע
ונלגרו לי בטט מבנה הפני יל הקשה אמאי פרשה בשלמה הטעה בבא מבטן ובגרון ומשמש
אמאי לא הוי פשיטא מוכה מקלות ומייב לשלם - ונלגרו מבנה אבל אעפ"ל שמעינן שמשמה לקולא - ואיכא
שטות משבועה לחומרא - ובנה מין מסוכם שבועה מוכה מקלות לקולא הכי מינא מוכה מקלות
הוי חשל חייב לשלם אלא אלא לחומרא מבמקרה חסה עליו ובעל עליו בשבועה לפטור מלמו - ולאם שבועה
לחומרא כן מתנגל הוי מוכה מקלות הפטור ולשלם אלא מקרה התאיר עליו שאינו פטור אלא
בשבועה - ובנה יש שטות אי אמרינן מתשלומין אי לא - ואמר אלגרו הגאון בלל לדון בחיוב
סברא ברורה אם שבועה לקולא סבר מתשלומין אם מתנגל הוי חייב אלא לשלם אלא מתורה
חסה עליו שיכול לפטר מלמו בשבועה אינם אלא אם אינו יכול לשבוע חבירו לתנגל ומחייב לשלם
ולאם שבועה לחומרא סבר מתשלומין ואינו משלם מהא מתנגל הוי פטור מלשלם אלא שמתורה
המאיר עליו לשלם והוא מונח בעדות שיכול לשבוע אלא אם אינו יכול לשבוע בוודאי חזרה
לתנגל הפטור - אלא חדש מהנה בה הה אי אמר מתשלומין אי לא - ואמר אלגרו הגאון בלל לדון בחיוב
מבין חומרא הא יש אם אינו יכול לשבוע פטור - ובנה לעיל מיל טו בלעגל הפ ורה בלגל מבקא
אי בנה בנסא לו מונגל הה אמר בלגל מבקא מונגל מסתמא שור אפי חסר בחקרתי שאינו שמור
הוא ומתנגל הוי חייב עד שלא אל שמתורה הכל אלא אם לא קחקרתי נמי הוא ומשמה אינו
חייב אלא חלב עד - ולאם בלגל (יבקא) בנסא מתנגל הוי פטור אפי משור חסר בחקרתי
שאינו נמי הוא אלא שמתורה בנסא - אלא לאם בלגל מבקא בנסא הה אי אמר מפוח לחומרא
ושפיר מה בנסא הפני יל בלגל טמי לאור מוכה בעדות חסר מתנגל חייב לשלם אל מתנגל
מיירו בקנסא לאם בלגל מבקא בנסא אלא לא הה בר חומרא אלא מחמרינן אלא לחייבו
שבועה בלל - ובכן שפיר מילתא בשלמה הא אלא אלא לאם בלגל מבקא בנסא
הלולא בשה בנסא הפני יל - אלא מאיים בקנסא חומרא הוא זה הגון מחייבו הרשה הוי בר
מפות חומרא ומה לא שמש לאור מחיוב עד לקות יש בלגל מחמרינן אלא מחמרינן אלא חומרא
לאם ושפיר מה הגרגו לאלא אלא אלא אלא אלא בלגל בלגל אי הוי מוכה מקלות

ובזה הי' מקדים לזה בהפירושים במתני' דפסי' שנר שהי' רוצה לחבר לחבר והובן פי'
תשב' הקדש ותמי' ועי' מינסד לטעות הי' בוודאי הקדש דהכא דהפרשה הבינו בחיל
שור שנגח אח' הפרה אבל לשון המשנה הי' הוי' מוכרה בקנס ופי' מושמרו בחושלין לדמי חטאת
ושבו עוד מוכרה בה הוי' עוד מתמרין כפה נגנס מוכרה בקנס הוי' דבכתב שנה מעין - ונלמדין
דהי' נפסי' הי' בה לתשב' קדש' הפרשה ולא מושמרו בחושלין לדמי רבי' ולא
בטלוי' אמרו מתני' תשנר מחדש לחבר שנר לחבר ותנר הקדש ורבל לחבר המזבח ומרבל הובן
ולא יבא בה הי' הוי' מוכרה בקנס ומה פתח הפרשה מושמרו לדמי רבי' לו מושמרו הוא
דהי' בעל הפרה חיי יפה ? מרבים לדמיהם הוא לחייב המשנר ושבה פי' תשב' הקדש
פלומר מה מושמרו לדמי רבי' ופסי' ר"ל — — —

ובזה הי' מקדים אחד בפירושי' בפרשה וזה הוא לו פי' הלא כפרה לפי' הגדלה שתחבק הי'
בפרה ולקה. ולזה אי הקריחו לרשי' לומר כי שקרה דהלקה סתם שתה רק ולא סבירא לי'
גדולה בלשונין חשב ולא אפי' לו ולזה לו לא כי, לב חיב דהא יש לה רובא אחרון
הי' לקה בפרה, דהוא גדולה בלשונין. ומקרה דבה כיון דלא בפרה שתחבק הי' בפרה
שתחבק הי' כבר ולא שי' רבפרת הגור ולפק הפרה לו -

בשבה

בדבא שם הטעם אשר אשה ולא הוי כמו שיעשו חותני בהיא איירו בראיבא שריטה ראוי העניה
אלא לשמה הרבה שבין פראנקרייך ואני פריק - ונאמרו בגיטין לג: שני הביאורים הללו המתבארים בסמלמן אחת
הבנה ליקח לאדם אשה מישי הארוה לשמה אבל יכול אדם לשאול מקום לשון אחרון מונח - אולי אשה ואני פריק
לי חייבא כמ אבא - ונראה נאמרו לבאר טעמם כי חיי אבר אבא סביחא לי בלבא לבדקא מונח - הבנה הפלי גל
אשה מינא חותני האיך מתיך מא אי בראיבא שריטה ראוי העניה אמאי אמר לא פי נשמעה מתפרשים -
ואי בראיבא שריטה היא סוגי בחטא איירו פרנסקיא אלא הוי מוחב בקנס ופטור - ואי בחולים נמי אשה
לשמה הרשל בישל חבמים ונירק כמי ומנין שמא אלמן בחר מומחנא ואלא אמאי אינא הנאה - ונראה לפני גל
בחטפס מקרי הוצאה מישל - ונאמרו חלפי היא שאיירו בברי ברח שפיר לשמה חותני פשטא בראיבא
שריטה ובחולים אמא בעלה הארשל גל מאלמן בחר מומחנא אלא בבחי ומאן אמר לא בברי ברי - אבל לפאורה
אשה אלא מאי פריק מאי חותני בברי ברי הא אלא בברי ברי היא שפי הלל - אלא אם מישאלה הבנה לי חייבא
בר אבא מאי חותני בברי ברי הוא אלא מי חייבא כמ אבא מוקא מינא חותני בלשא חלפיה איירו בחטא
ובחלפי שריטה ואלו הא הוי בלשא ומשה בקנס פטור אלא בסביראה לי פטרא ניקרא מונח אלא שפיר מולא
בגמרא הפלי גל ולפיכך נחזור לעמלה חלפיר פריק דלא גמר אלימא מי חייבא בר אבא לפי מלמרא
פטרא ניקרא מונח ואלא שפיר איירו בראיבא שריטה ולא בגמ לשמה הרשל גל מרמא לי מרמא שקיל פראנקר
מיקר אלא הנפי חלפיר שריטה שקרו הבנה ואלא אי בראיבא שריטה שפיר שמא אלי
בא ואלמה שקיל פראנקר מיקר ומשה שפיר אשה אמאי טעני חטין והוה לו בלעדיה ופטור וקשה -
הפלי גל הביא מיקרים אחרים בגמרא חפצין אשה בלשון שליחה לינא חבורתא מרבה ולקמן אשה בפלוגתא
אמאי טעני חטין והוה לו בלעדיה הוא - ונראה נאמרו לשמה - דהבנה לפאורה אשה אי אשה מרבה
אלמא לא פטור אלא ואמאי חטין אבל בלעדיה חייב כמו לקמן מישאלה טעני חטין והוה לו בלעדיה ופטור
ומשני לאמרת אי מהתם היא מאי פטור ומאי חטין אבל בלעדיה חייב אלא מאי אשה הבנה - ונאמרו לי
בגמרא גיסא מסתפק הי הבנה אשה לעלו אשה בלשון שליחה לינא חבורתא ולא אשה בפלוגתא מלמרא הלי
טעמאיבלא לא פטור אלא חטין אבל בלעדיה חייב - אבל לקמן מישאלה הי הלקמן לשמה לשמה אשה
דפטור אי אי בלעדיה דהא לא קרינא פריק הבנה אפילו טעני חטין והוה לו בלעדיה פטור מינא
טעני חטין והוה לו בלעדיה פטור ומשני אי מהתם היא מאי פטור ומאי חטין אבל בלעדיה חייב קשה
דפטור אלא בלעדיה אלא שפיר אשה אלא אפילו בפלוגתא אמאי טעני חטין והוה לו בלעדיה פטור
דהא לשמה לספיקי מיקרי דהא פיר לפי הנסקנא אלא בלעדיה נמי פטור אשה שפיר אשה בפלוגתא טעי לקמן -
ומדלא מתיקרינא אחרים מה שפי רבי בחטין והוצרך הנרחל ומשה לעמלה ופי אינא לעמלה - ונאמרו לי דבעב הבנה לא הבנה
לקמן בריש שור שנגח ארי הפרה אי אינא עדי רחיפה ונגיהו נמי מוחב אה הוי אלמרינא ולא הוי מוחה בקנס ופי לי
והנה רבי לא נמי איירו בראיבא עדי רחיפה נמי קרבי הבנה לא והי בשה לרבי אלמא איירו לרבי עדים שור ברחוב
אלא שור ומבחי דהרחוב הצרך לנרחל רחמנא לא אן הוא אלא אחרי הנרחל מרחל אחר הנרחל והוצרך אי הנרחל -
אלא פי רבי והוצרך הנרחל פי לרבי עדי בחטיפה שבחוכל הוצרך אי בשבל לא - - - - -

[illegible]

[illegible]

[illegible]

שם כל מי שאינו מתפלל בפרהסיא ובלחש. ופרקי אמר אין מתפללין על ומלקין אמנם [illegible]
ולא נמנו הי מישל. וזה מתוקן: הגולה לכל בדשל סמוכין ונבנין אם אלו מתפלל. [illegible]
לחשב אמר מנין לו. ולגבאו נ לחרם. בהלה ומצא בחל סודר פשל לתלויות ולא אמרו פיוט אלא
לעצמן בקול. והה לעצמן פרט אמי בעלי הני נמו בקרבן בהמה על הגיגת. ולפיכ שפיר אמרת
בה לשלוחי בקבלת בפרהסיא ובלחש בהם ברוכי פיוט הוא מחזה בהמה בקרבן ובלחש. [illegible]
הוה מקלות לתיבה. אבל לפטרה לשעין לבמקן טעמ בחל מתחייב בשל. והרמ [illegible]
ופרר הלות יוצא בתפ סמנ בנלמ מישל. בהלה בשל אסור הוה מקות אחלבנ [illegible]
מתלה מתחב לעצלה. ומע לפיכ לפטרה ליחיא לל הלל אמרו מן פרטי אמי מתייב מל פשל
אבל אל אז שיהו מבר היטב טעמו בשל אסור. בהלה בקפיטת בלל נ בסמנ מחקי ורמ
סודר הנ בל מקומת שנמנ מר לא מתפל ולא מתפלל אחר מסור מעלה ולא חמר מסור [illegible]
מדר שבפרוי לפ הנמחב ולא יחלי מה היטרה בעבלה הנ מק מלמנוה. ולגרבמנה [illegible]
מלמ בבמקומ בלנ היטרה הוה מסור הנה גל מלו זלמ ברור בבשל אמי מעל הנה
מלמ לנ מלמינ ומנ מסמ [illegible] אמי מ"ב והנ מנה לעצמן לנ אבל לעצמן קרבן הנ הקשו שמ בהמ
מלוה שפיר בשל אמי. והנ מנה לעצמן לנ מלמינ [illegible] שפיר מר הש לנ מאמרו בלמ מלמ
בקרבן מלמ נלנ בנ מנ מסמ הל המגיב חיב [illegible] שפיר מאמרת לנ הלל ולקח [illegible]
לעצמן בקול בל מנ לפיכ שפיר מלמ [illegible] הלל ולקח [illegible] מלמ [illegible]
הלל [illegible] לאמר מלמ [illegible] הלל [illegible] מלמ [illegible]
מלמ [illegible] מלמ מסור הנה לנ מלמ מלמ נ מנ מלמ [illegible]

[illegible]

בס"ד חדש הפיוטים חיה ובה גורלות - פסחים דף יא

שם. הר תלר לפיסנו בעליפי עדה או בקשין של כלים הנרסת חבוש ויתלש. שון יוצן דף בכל הפעם לעשות
והעלה הכל יהושלל המשלמת מלשון בגדיו ומפרשי חבורו בהלת עליהן או עלין שעיקר להסקה ישמו והכל
לגבעהו ברחת הנירות מלשון אסורין ומתרגמין לאיסור הפת לרבי ישמעאל בשאר איסורי הנאה שאין עומדין
להסקה והל שלא ברחת הנירות ואין איסור בפת ונ"ל חאין להחמיר בזיוגן. ובעלה הבשלין הפוסקים לא מלאת כן
לרבי נתן הראשון בשמעתין בשם רבי יוחנן בלאלמן חמץ בפסח לשיטת הפוסקים בקשלן ברקעל בחמץ
הכלל הקבריים הוא שיסתן איסור ונ"ל הנחלים אע"פ מלאת שהפת שנלפה בו איסור והרמבם ז"ל אמר בפי
פת שנלפה בו בלבדות חמץ ומלה עשש. הרי לפנינו אינו בחמץ הסרמנן אין עומדין להסקה והל שלא
ברחת הנירות ואלהה יסרעל הפת עשש הירלה - ובתוספתא בדף כל עומדים. ונראה לי לשון ר"ל הכל
הבלבה כלי חרש סו"ל בתנס הבה מלל הרשלה בנט - בעלה יש שהם מפרשים בכל איסור הבהו בשלהו
לו יסרעל בו נעלם מותר הבה אל לבל מעשים בטל מותר המשהו אבל ולהיה יסור הבה נעלם מי יסור
אל. ומתרגמין בו נעלם מותר הבה אל לבל מעשים בטל מותר המשהו אבל ולהיה יסור הבה נעלם מי יסור
סרקי ומתלת עשש שבעלה חלל חבר הסרקה מתלת בהיסרק ואל הרמבם הפוסק נעלם מותר הוא מנות
סרקי בשלה ברחת הנירות נמי מותר עשש בבלתי מה בו אע"פ לפי נראה בטיט הוא נעלם איסור
אע"פ ברחת הנירות נמי איסור הבה הלי עשש ולפי נראה הנול שלה יפה. חמץ בפסח
הבוזל איסור משהו אל הלאם פרה. אע"פ נעלם איסור לשיטת הוא מפרשים בלבד שם. אע"פ
נעלם איסור שלה ברחת הנירות נמי איסור בטלת בטל מלאה שפר הפסק הרמבם גבי חמץ בפסח
בהפת שנלפה אע"פ גתלים איסור בשלה ברחת הנירות נמי איסור ומל הוא הרקה הרקל בלבדי
והפת גבי חמץ הבוי איסור משהו אל הלאם איסור בלבה בטלת איסור בשהו ונעלם מותר אע"פ
שלה ברחת הנירות נמי מותר בטל בלבה בשלה איסורין אל איסור שלה ברחת הנירות ולא קלי בלי
ומל ליות בזה הלין שם - אע"פ יש

[illegible]

בעניין הגט שנכתב ונחתם ע"י רב. פינחס חיים בדקק מהר"ר אלעזר

לרשה בסעיף הראשון ובשלחן ערוך יו"ד -

אם בתוס' הב' ואין אומרים ובו' מוסיף בספרים ספרים בדין בסעיף אחרי אמרתי לה והא ריתוק באלו הנני
ס' תבא היא ואין אומרים - אבל הלה לכתיבה נדרשה מתקום אמתום בדין ומפרש לדעתי ולא דרש שיש - ולפי
נדרשה לדין שכל לבעלות גיבא מדרש - לכתיבה בלשון היא מתני אמרו ברוב בשלחן כמעט בתוס' הב' ונשיר אבי ובו'
הקדר אבינו שאול שבינו שיש ובו' אל לפיכ' לשמה הישלוני בדורנו בדין בבני לו ברוב אמרו רשן אחר הבשלין - אל
לו הב' אל ס' אמר משוה אינו מינוי ומה נלה מהדם סולקן ובו' אבל לעזמה לן מתני אמרו ברוב בשירין -
ובהשלם בתוס' לקמן - ואינו - והוה רוב כלים רוב וס' היו - ולעזמה בדה מעוט אלמית ומוכת הבינם מעוט בסולין -
ומכות רוב בלמת רשן אחר הבסולין - טפי משמע אחל המעוט היו - ולא מאפלה לו אינו קרוב מעוט - אלא אם מעוט
כי תני אינו בתר מיעוט בדאורייתא לו הב' מלה מיסי - בדין מעוט בדעת היו - ולה רוש שלי כלל -
הנה יהוה רוש תמנשן ר' משלמה טיסמלמן אקום בדין לפ"ז - אבל אחר בתוס' בסעיף ברוב וברוב בקבא בדיני בל
בתוס' הב' אמר ר' תמני ובו' מוחשא תמורה הב' משמש במלה בדמלה ולא מוכת רוב וברוב - בדעת לפ"ז נכרים בדמלה
הב' בדמרא לפ"ז שלי הי' כשר מעטם כל בבריה ואחרת לפ"ז שנשאר בתמורה אמור מעטם רבוע אל בדבה חרמה
בסתרי אבהבדי לו בשה - אל לפ"ז הלן מנא מאחרת לפ"ז בתכא שרובה לתמורה הנעדרות נבלה יהי' טריפה
בהבי רובאי בדאורייתא והלה הלא הי' כשר כל ברוב וברוב אל הולכין אחר הרוב ואחרת חרמה בסתרי
אבהבדי - ומשמע מוכת רוב וברוב הולכין אחר הרוב אל מלה לפ"ז נשמ' מנין מה הקשה לו לפ"ז אחרת
חרמה בסתרי אבהבדי - לפ"ז ועת בדין בסבריה לו חרמה בסתרי אבהבדי לו לאמר הא הרי לפ"ז - ואל נמה
בדשרתא אל בקרבה בדעת אינו ברור רוב - אלא לו לא חרמה בסתרי ואבהבדי לו לפ"ז הכל ולו בדעת
בקרבה בדעת אם אינו ברור רוב - והנה כאן בסעיף בדאמר בדבר בדבר לשר סבר אל שיר בקבוה בקבוה
אל לפ"ז אמר אחרת חרמה בסתרי אבהבדי - בהבי הלבנה הי' סתרי ומקום נלבבה בדאון אי אינו הי'
לה לו אינו בשלחן הבתי - ואם בבסל הי' לאמר הי' פשרה - ובה כל בדין סבר לו חרמה בסתרי אשה אל
אל בקרבה - אל אל לשרי לו בדעת בדבי אל בסבריה לו בבסל בבדבה שיאמרו שלו חרמה בסתרי -
אל אשר בדבי סבר בקרבה בדעת אינו ברור רובה כלל - אל אל לשרי שלו סבר אל בקרבה בדעת
אינו ברור רוב - הנו יש לישב אם אינו אל הרמבם לו בסעיף ברוב וברוב לפ"ז הלה הנ"ל חרמה
בדשרתא בל הבחינה - אל לפ"ז אל בבבי הרמבם לו בין בדבי אינו בדבי בה אינו בקרבה
אל בדור לו בסן הבי בבי ו אל אל אינו לפ"ז סבריה לו חרמה בסתרי אבהבדי לו הבינן אם הבינן
לו בדעת בדאינו ברור רוב אל אל לשרי בקרבה בדעת - לו בדבר בדבר בדעת אינו ברור

[illegible]

[illegible]

ויבוש כמובן בחס ושלום רבים בעולמו הוה קורבנו בחומת ירושלים לא כליה אך קושי הגלות שמה - ונעלם זה
מן הלקוחות כל שמה - ושלא הבא לעת גדולה אין מסבר ומשאל חרות הפטרו יקר - והלך אין מסובר בקרבנו
בעונת אצלינו בחר קרוב לא מבר נו' במרשה בעונת אצלנו בחר מדשה בהם יבוש שבו הלכן בכל אלו סריפות
בסיבה הסיבה בלמה הבר מילוט מה לפרש מרובים ובה יבוש המלוכה הוה כמו קרוב בעונת בחס נבכה יד שמה -
הפיה ושלם הלה שהה חבים שמה הריבש מסובר חרי חוקה הוה כמו רוב לעבה מחנה לבריש מעשיו -
לא לא הל מסובר בקרבנו בעונת אצלנו בחר קרוב הלן בחוקה בעונת אחל בחר מלוכה - לא לחיי עליה
קושי בלי הבל הבריא פעל מוקשה בעונת בחס ובאמת לא הה הלך לגשר לשון עליה שבחר ולא עליה קושי החס
פיב ובשל - - - אשל - - - - - - - - - - - -

הלחה בסיבה בו ושאלה מקבלת מורי ורבי הבינו אלה שלא בלו הם עליה בלה מיבוש קושי החס והבוש בבל בחולה נלחה
בהבא ושאל בלמה שנית ובסיבה בשאלה יתהבה ושאל מבלמה לא לבל - ומה אם שהה ורבו כמו תבו בחבר לבמה בשאלה הבא
הפרה בסלה מלה בלמה לא יבל בחולה בהבלה מיבו ולעבה כמה בסלה מלה בלמה שכיח - לא מאי עליה בינה בגה
לבשרי מהבה מאלה לא הייחוה יבל מחלה בלבה הבה לעבה פרה בסלה ובלמה לא שלה מבן מאסרן - יבל בחולה בלבה
פרה בסלה ובלמה שנית מלה מלה מלמה לא - - אשל

[illegible]

[illegible]

[illegible]

לקוטי הסיני בקבלת הקדמת הספרים דף ל"ז - רמ"ק תמרה

שם. אמר רב קדרמי בפסח ישלקו וכו' ופי' רש"י דתקלטיה בגמר חמץ ע"ל ואחר זמן איסור כדי. ונראה לי דתלוי
ובסל פלוס אסור וכו' בתוס' ביה אמר רב - הכי בתחילת מלאכה אבל אחרי מלאכה מסקינן לי' אי ספרה רב נחמן אמר אם מותר
ואמאי לא פשט מהכא. ומשמע מלשונם סברינן לי' שם נחמן מותר ואפילו לאחר המלאכה חייב בהרמתם שם.
אבל לכתחילה לא וכו' אבל לשמחת חתן לא הבאתי מרוסת מלמד סברינן לי' נחמן אסור אפילו אם עדיין שלא רואין רוב הכל
מלאכתו לא לחתונה בהכי הדין הלכה כמ"ן ומי כמו רוב הדומה לפשוט מהני סברינן לי' נחמן אסור. והביא לחתן בלשון
לא בלי ארוסה נחמן ומי אמר מלאכתו רוב הסיני הכתוב ומי יש בלשון לא בלשון לא. אבל הדין הוא זה -
ולא הבינו לי. בהכי מאן שרי נחמן ונבלה מותר לה בשמלה רמי לבר משמע רחיי עלה אבל כמן בלבד קיומא לחתן שמע אמר
הגיה ויאמר אתי תורתיה אבל הדין לא - והלה הגיה בלשון תורה בהרמבי והריטב"א לא בהסכם בהשאלה בהיתר -
בהלכות בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
ובלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין
בלשון בדראשונים לא הגיה בשמחת מותר לבעלה ולבעלה אבל הגיה נמי שמחת נמי מותר בהיתר הדין

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] הרב מהר"ר יעקב [illegible] מקורי [illegible] אלעזר [illegible] אלעזר [illegible]
[illegible] מהר"ר [illegible] ובילוי [illegible] מלך של [illegible] ובה פנו רובא [illegible] לבאר [illegible]
[illegible] הלא [illegible] הרן [illegible] ובה לקיים הרשות [illegible] הרב קסטלי [illegible] מופת [illegible] לעלות רוב [illegible]
[illegible] יעקב [illegible] בתר רובא [illegible] ישראל [illegible] בשרי [illegible]
מופת [illegible] מהר"ר [illegible] אסור [illegible] [illegible] בתר [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] ובי [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]

[redacted]

[redacted] בין בילדות חמת אל שריפה ז"ל לשטות בלאמר חמי בין לפה חמת בין לאחר חמת אסור בהנאה
ולא לא לשטות אל שריפה. אלא דלא לא ספר בין בילדות חמת אל שריפה מלמד לריבוי חמת לא
מותר בהנאה וזה לא מלמד בשרפה הוה מותר להסיגו מתחת רגלו לא. לא הולה לבבלה
ובין בלילה לא חרי מלמד בין בילדות חמת אל שריפה לא ליתן לו. ומי בחמת אסור לפה חמת
אל אבן בלא הרש מותר לדון מדת בבבל סנהדרין מו רש - מלמד שבבל בלא בלאמר בין
בילדות חמת אל שריפה ולא בדי ובבבל לא לא בבבל סנהדרין - והלא מבלה בלא ומי לא בלא
בלשון ה' אלהו ולבבלו ומי לו בין אסור אבלה ובין אסור הנאה מלמד - בבבל בקשה
לא לה לשון לבבלו - והלה הלמד חמת לא הלה בסיגו מחתיו ולא הנעל לבבל רש מלמד בין
אסור אבלה ובין הנאה מלמד מרפס לבקה הנוגע היתר בלבלה - מלמד לו לא מלמד בין
אבלה אלא מלמד בסמלא לא לא מבלל בלא בלה בלבלה אמו בקשה מלה והלא מלמד מבבל
לאסור בהנאה מלמד לבבל היתר - אבל לדולמו לו בין אבלה מלמד ולא הלמד אבלה
הלו לבבל מבבל סנהדרין - אבל לבבל מלמד מבבל מלה בלו - אלא מבבה הבבל
שלא לבבל סנהדרין כי הלא בבבל מבלו כלל - ואל מבבה בשלה מבבה בבר מבלה לבבל
אל לבבל לבבל מבבה לבבל שבבל לבבל לא לבבל מבבל ולבבל מבבל מבבל מבבל מבבל
בהנאה מבבל מבבל לבבל מבבל לבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל
חולין קטז ואל זה אמרת סברה בבבל מבבל לבבל הני מבבל לא לבבל מבבל מבבל סנהדרין
ולא לא מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל
בהנאה - אבל לא אל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל
ולפיכך בלבד הבל הנאל לבבל יפה. מבבל הבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל
מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל
לבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל
שלא לא הוה מבבל מבבל - ולא הוה מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל
לבבל הבל בבל ולא עמל לבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל מבבל

לך ליל טעה בדברים אלו לו מצה מה היתר אלא לאסור אלא לו שמתלוך היתר אלא לאסור
בדברים בסיני בטעם והיתר אלא לאמור חמץ אלא טעה בדברים לו סבירא לו היתר אל
יהוה ישוע פלוגתא חרב ולו בסיני חריתו אלא בסיני אין חרב אמר ריחה אלא ולו כלום
ולא בהיתר לו חולין בהיתר חמץ חסובה ריחה אלא לו סבר מבא לה ומה ריחה לא אלא
סבר מבא אל מצה אלו סבר מבא בטל. ולהיב יהוה יהה חל חרב לשמה ריחה אלו רולב
בהלתו אלא בשלו בה בה מבא לך אלא טעה בדברים ולו מצה היתר אלא לאסור אלא
אמר חמץ לשין על בשלו. אל לו בסבירו לו מבא בטל. אל לך רולב הבלתו ושבור מצה טעה
אל ואחרו אלא לבל אלה רשמר חמץ גם על בשלו. לפי לפלוגתא אלו אמר הלל —
דוד בראפן אחר ורבא לו לבירו שלי לשלב רולב חס הלל חה מבא חבדים לילו זבו טעה מבא והיסס
בה לו ויבדין לילו טעה מגלה ומ. ורבא לו בלשה. יהוה בקסתים כה בסעם חמאב בנמ שם מה חרי
אלו רבא פרבא ורו ורש חרי לאמר בנמ ומל מחלה מבלו לו לפרתלו ורו ולו יעל מבלו לו לפלגיא
לו יהי לאמר מלמן לבסת אלהים לעמן המעולה מבגן אלו יסת אחר חל ולו יעל חבלן וסמעת לו הלסת ורו
ורי חריב הלל לו הלו לו אמר מחסמיק לו הלסת. אלבלא סמעתן לו חרש חרש ולפמרה לה פלו גסון
בחבלו בחבלו בחבלו בחבלו אלבלא הלחרן לשר. לפ מלמד חרי לו חרש סמעתן. ולעל שלו לו הלה בלה
ולבלא חבלה חרה לל חי חרש סמעתן בחמעה בלבלו בל ר. לעל לשלה לשם והך בה חמוסלה
לו חמינה. לעל לבלה לל לשם לו חרש. בלו חמלבא חש חרש סמעתן ולו לו חרש סמעתן —
והיה חרוד סעו בלשם בסתים לל חרי סובר אמן בלבור חמת לבלו שריבה. בחמסלן חבר חי ומה בלא
מחר שלמ בלל חמרו מה מחר כלריבה לל חמר בשריבה. ומה לאמת חבמסים לאמרו לו לאמ
ומלבלו הבור הבא לו הסם לחבריק לעמו שהל לבל חמרו ולחה אומר בלבורה אמר לו של
לבמ אחר סבלש בסלל חרבל חבל חבי חשלולם לבי חלב שם לבר לו הסם לחמס בולבלו לחרים
חלולם שבו בלמבב בלמ. ולו לל לחמרה חלמ חבמלו סבר לבי. והיה לעל בסתים שלל ה לבו
בבי לאר חבו שם חרבו לבלבו חלום שם לבל בלבור חמת לבלו שריבה ולו לל חמר לבלבה
סובר אמן בלבור חמת לבלו שריבה. והיה חבוק חלמת חלו בלבלו בבחבים בחמלמ בחמס חה
לאומר. בסתים פח. חמלבה לחה לובסמן בלב לבש יסמע לם בלבה מם מם חחרו חו בלבלו.
ולל חבגרמן בחבו חבלמ ולו חשלמ חבמ לבמ בבבה לו הי לבבק לחרמל בלבלו בחמר לל לחמר
בבבה בחבלו לל שם חרבל בחה הבה לבי אבלה לבשב לל חבבר לאר בלמ לל חבי חסבר בבל

בה זוה חול לרשב חלי מהרי ה הגאון הגדול מוה אלה שלמ אוקבשקה חוסט ולאו

בקבד שלמ סם שלרה ומסמן מוקמן לסמ בגמר דאוקבהסט אוקולמ קשמ כל המגר ה רופס שנתלם ויהלה
אלמנ הגשמ לגו אל שמנ מקופס ו והנב בהה רבו כמו רבו המגר ומשמ בכל הגפרלוסמ אוחד מלומ
לבלי מיוסקה נשמ מבדנ בכל עמ זמ בקס ולרקוק ובלנ מ לחוכבל בלמנו חיוק ו ומוד הנ כרה מבל
הלחמ שנל שמה לגומנ דבלמנ הרגמ כ דנשמ אל המק ולנמ ומנה מנו הלמ הנ יבי בלמס
הגמנר בסמ מנמה דגומנ ומנמ לה מנו מנ בלולה קומדי חמלה מ לר והגרלמ מדבומה לבמ
ומנס מנמנ מנב דומה לבמ ו ומנ הל גבי מנה מנרי דבומה לבמ ובלה מנ הנו דסמ
בנמ אל המ ובנו מנה מומה לבמ והמ בי שלמה לבמנר בלומ לבמ מנ בבלמ
הנו מנה מנוק הבמנמ כל הומ הלמ בגמר המנוק ומסלר ומבלמ כל המס ומ בגמר
רבבומ ולבמ מנומנס מנבלה ו ומנ בחס הבלה המנ בה רגומנ מנבמ ולבמ מנסס ובבסי
בי הלמ דהנ בסמ רגמנ דנמנ לנמ סנבה ברה ו ומ מנומ בנמנה בלמה מנמ ו ומסי לבמנ
נמ הה אלנ נמנ בומנ ו בומנ בוגנ סנבה מדנמה מנומ בנמנה בלמה מנמ דומנו בלמה
אמנ לנו בלמה נגו הנ מנוחו מנמה ומנמנו מנמנ ו והנה ומנמ לבמ מנמנ דבמנו
בסמנבנ נמ דוחה לבמ ומנ לנ מבר דוחה לבמ מנומ בנמנה בלמה מנמ ומנ מנמנ
בי לנה דוחה לבמ דהנ מנסלה לנמ בומנ מנמנ דוחה לבמ מנומ בנמנה בלמה ומנ מנמ
ובנ דוחה לבמ דהנ מנסלה לנמ בומנ מנמנ דוחה לבמ מנומ בנמנה בלמה ומנ מנמ
בי מנ לבמנ מנמנ מנמנ מנמנ בי הלמ ומנ מנ מנ בי הלמ מנמנ בנמנ הנ מנמנ
בנ בומנ מנמנ ומנמנ בנמנ ו בומנ מנמנ ומנמנ בנמנ ומנמנ בנמנ ומנמנ בנמנ
מנמנ מנמנ הנמנ מנמנ הנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ
מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ
מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ
מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ
מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ
מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ בנמנ מנמנ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ואמרו להעלות בסעודת [illegible] אמר רבי יוסי [illegible]

[illegible]

ואמרו להעלות בסעודת [illegible] אמר רבי יוסי [illegible]

[illegible]

ואמרו להעלות בסעודת [illegible] אמר רבי יוסי [illegible]

[illegible]

ואמרו להעלות בסעודת [illegible] אמר רבי יוסי [illegible]

[illegible]

[illegible]

בתחילה פרשת הטאות אורתיך ומעתה חסירת אורתה אורה ה על פלוני ונתחייב לאותו פלוני
ונקרה הלשון לתה אחר ב פלוני חטאו ומעתה בקעוקים -ון לפרש על פי הלשון לתה בפרש
ברוחה לאותם פ לאותה בקעוקים ולתלוה ולבתפלה בפרש פחות שלא אותה שלוחה לו
שארבו בעת הלוך ותלוה ולבתפלה ולא ידעתי מה הבאתם לזה הכתוב ויתעלל לי
לעשות בלי דבר לי לפלוני לשלוחי מקבלתם יחד לשלוח לי לבתפלה תחנה
לפלוני שהלוך שוב ביום ארחתה לאלי תעקלן בדרך לבתפלה בחנם היו הוא
ג לפלוני הפסד לי לתלוה ואי ארחתה כי היו בדרך מהלוכה בחשכה
לבלי תחנה ולבלי ואפשר הם יחתל מעלי אותלו לי פלוני כי היו בדרך הפסד ולפלוני
של לפרש הפסוק בדרך אופן לבלי לפלוני לבלי מלך מלכים הנה בא לפלוני
שהורה שהיו בדרך של הקדמה בא בפרוזדור בוודאי לפלוני
בעשרה פרשיות לתרבקלון והנה בא לפלוני חטאות אורתיך
בה קל מעלים פ שלשה שבירות לתרבקלון לתרבקלון מחבוב חטאו לפלוני ופלוני
שאל לו תשחטל של הפלוני שהיו חבור אחטאו ומעתה לו חסירת שאל לו ואחר
של הפלוני אל אורתיו אורה על פלוני שהיו חבור מעלים בעלמו ונתן
כתב בפסוק והיו אותם קבלתם כי לא מחסור לתתיאלו לפאורתיך ומעתה
מעתה פרשת קבלתם בוקאו ופרש אל שלמה מחסור לתתיאלו אורתיך בעמחיו לפלוני
ורק לו משפ ומוב לו מעל לקלה באותיו בעמחיו ל מחקבל מה צופה שלמה לתתן יפי מה
ומל אין מחסור לל מה צופה שלמה בעון יפי מה ומל לו שאותיו אמת מה צופה שלפי מעלות
יפי מה ובחילוק בעמחים כי לך המשמש הראשונים אל מה ושלו מקוים בו מל
שלמה לו בן לו שמלן לו בתו אל הלחמן לו שאותיו אמת מה בדה לו יחסר אלוהים
מעלו בעמחים ומל שאותיו אמת מה יפי צופה שיפי מעלו מה שבקלתיו בעמחיו הסחיר
בדה מה מה כי אורש ל אמת ושבחוב בעמן בדרך גם בשביל שלמה לתתיאלו אותו
הבקלתים ונתן לו לוקיר תיאלו לתבותמה שיפי אורו רבר בעמחיו שאומר וגם בעמן
הפסוק הלו אל מה מקבלתיו בעמחיו אורו רבר כי לו מחסור לתתיאלו
מעלו לו לו מחסור לתתיאלו שבעמ היו מה — מל

[illegible]

[illegible] אלא לשון [illegible] הרבה הירושלמי לכל [illegible] ישראל [illegible] בה פרוטה [illegible] לבעל [illegible]
[illegible] לבעל [illegible] ואחר לו [illegible] ירושלים [illegible] גדולה [illegible] ירושלים [illegible] גדולה [illegible]
[illegible] לבעל [illegible] גדולה [illegible] לכל [illegible] פרוטה [illegible] לבעל [illegible]
[illegible] לבעל [illegible] ירושלים [illegible] בה בחלוקים [illegible] לבעל [illegible] לבעל [illegible]
[illegible] לבעל [illegible] לבעל [illegible] לבעל

אותו בתבלים אשרי הגבר אשר תיסרנו ; ותורתך תלמדנו ויראה לבאר הפסוק
שהבא פתח בלה פעמים פשאר הקבה לספור את בני ישראל ראובן בפני שראל
חנוך משפחות החנוכי ורו ופורשו לפי שהי באמות עולם מבדל עוזן ואמר יפה
מה אלו מתיחסתם על שבטיהם . סעיריים הם שלא שלטו מלריים באמותם
אבל בגיסו הי שולטים קי בפשוטתם ולפי השלם הקבה שנו עליהם
הדגל מלך זה הי מלך זה מגיה אלו עליהם שהם בלי אמותם וזהו
שמפורש שבטי יה עדות לישראל בשם יה מגיה עליהם לשבטיהם ,
ולפי אלש מהנה ר' עקב הרב מדובני מגיה לישראל הקשה מהנה בתפחה
פתח ונפרתו את בריתי אמתם ופו ומה שעקב להופחה הוא זאת מדרש
אם הקבה בוחר בקיים אבותנו טוב יה לנו ומה על פי המשל . אבל אמרם חוטאו
מגיה המלך אם הי נולד מקום גדול אז העמים יותר קשה עליו אם הוא
נולד מקום הדגל אז אם העמים פם קשה עליו לפי פתח ונפרתו את בריתי ופו
ולש הפסוק אשרי הגבר אשר תיסרנו יה הל השם שהוא מגיה עליהם
שהם בלי אמותם ומיחסים וזה בגישר מקום גדול ואפיה הם רוצים
אז העמים יותר גדול עליהם . ומה שפרש והפל עולה יפה . עקי

אותו בפרשת ויחי ויקרא יעקב לבניו אמר המקום הבא יגיעה המשבר אשר ישמה הימים
בקרב ב' ימים ובקרב לפיזרה הלשון אמר ונגיעה לאמרו הגלגל שלש בל לפנים
מהנה בשתי הרמתם גדרו על השורש בל והי הישראל קדושים הלא מלך בהתבטם בל
לשמוע מה לעשות אם יהרגו ומל עמדנו אם לי הישע לאמר המתבטם בל מה משלמו מאת
הבל מעלל הגלגל שלש על הר סם לנו יהי לך אלהים אחרים בוודאי יהרגו אותם עלמו
ולנו עמדנו . ומאל מלל הי על הר סם בוודאי אם הלל אלא נעבדם שיהרגו ומל עמדנו
מעשים על ריבעי אל מה אלא בא לחזיק אמונם . הנה לפעמה בגלות פרוגנה מאמר
מה אלא מגיעים מתוך עקבות של ומתוך מעשיך הנפלאות שהי לאבותינו וקשו ראבותינו
שרה הרעלמות ובדמה אל נראה הקדמה הקדמה היא הנפש גדול שבגלגל מים
כי בא לי הי אור המורה נגלה בגלות ובלבלם הי שעשה עמו כלל מורה נגלה
הוא . אבל לאחר קבלת המורה שהי מוסרים את עצמם בקשר קדוש אל בוודאי
אבל על כך חזרנו בגלות כי המורה אמה לנו ולבלי של לפרש הנפלא הלל . ויקרא
אותו הנה שם המקומות אבל יגיעה אשר ישמה הימים מה על כך החזרנו של המקום
שמפני הי הרקה עמו על הנמצאים לשרה הרוגי מלאות ופו לבאים ומה מה יגיעה
שה הם לאחר קבלת המורה לעשיך אבל על כך חזרנו בגלות אבל אבותם אבל
הגול שהי הישה המורה נגלה לפנים ויה ניחם לבשות הנפרים מקבלים ובלי

בשאלה קדושין בשלהי טוב לבטלה שותפו של פלוני וראוה לאגנטן מלוה ר' אשר
סופר צלל לבאר ד' הנה בתורה בריש אבות לאדם והיו לאדם תשובה ומפיה לו ויבואו
פלוני מי והנה אותו בדברו אשר אינו שייך לאדם בלא פלוני והנה הא תינה
על אברהם יפה לשקול בריאו ביניתן לעתיד ומי אברהם לאדם לו מחורה לא מתקיים אפילו בטלבחים
מן הנימוס לשקול בריאו ולגרוס מעלות ובשר לשקול לפי ערך לבשר לאמן לו פחות
ודש חבל טוב לבטלבחים שותפו מן פלוני שמורת לה יותר שוקלו אם שיעלה מלאכה
אות שלמה וקל — פלוני

תהלים

בפסוק שמחו לאקדמים קלל ובמו לבדם קבלו ומן לאקדמים משמעה הלשון מקומם
אמרלשון שמחו ואחר אמר רק הומו שהוא מתרגם לעשה מלחמה ושרה לעה קומם
אותו קלל ואחר לבדר קבלו שפ' מעלה ינחיל אחר של נפון ונקבים עה מאותו
בגמרא מסרם קחפות המקלקלה מבדיר אות שמו לעוקלה ואין מבדיר אות שמו של המלה
שום אותו ולא רשע שמקרמין של המקלה כך מקום של המלה שמע אמצע לקרך
אות שמו יפרכך אל של הרשעה רק בזאת לו ישלה מן לב בלי מוקם שלריך להיות לבו
שמת כל בלשה הוא קבלובלה רק שלריך להמשות מן בה אינו ומאו בקום פה לבו שמת
ומוך ובאת מפסק שלריך להמשות ומקומה אמ גם לבו נפה רוח בלו בזאת לריך להמשות
להקלקלה ולפיר שפיר ומו לבאות המסלה אמרה הו' מבהיר לב בהיונתא שיאמר שמחו
לאקדמים בלל והומו לבדר קבלו פי' שיעשמחו היבל בשמו של הקלקלה הוא ובעלמו
לומר קלל עוקלה ההיבל בגמרא שהקלקלה מבדיר אות שמו מן העוקלה והומו לבדר קבלו
פי' שפחות עשמחו הומו לבדר קבלו מלומר בקלה בהקלקלה אינה מבדי אות שמו אלקלה
לריך להומות לבדר קבלו שמאותה ילאו המקלה — מלל ומלאתה הטוב פי ומן הוא

בסדר לקחתים לפני בעלי הראשון ואם ואיתא בתרגום ופי ראשון
הוא והלוא לו הוא אלא ראשון לתשבון קומתם אשר לאלה בו שהאלו
לגבות מה מהמשכן מעמה שנמשך ובמה קיימים בלשון פרוש
ובחל בלשון נשלמו אלה בלא המדינה עדה לקראתו עם הראשון
הנלקחים מהמס ובקשו ומחל להם שלשה ולאלה היו עדה הבלעדים
לקראתו ובקשו ומחל לבני שרש שלשה מתים ואחרי עדה הבעלים שלשה
מחל להם הפל ושאר הכל הבלי מאי דהוה הוה מעמן ואלה חשבונא
אבי דעמון אלה הקבלה בך בתחלה מחל שלש לבאקים ובקשרתם יתם
מחל שלש לבעלמם ועוד מחל בסם לרשקים ושאר להם הקבלה מאי דהוה
הוה מעמן ואלה חשבונא אבי דעמון ובה שנאמר ולקחתם לפני בנים
הראשון — וכן מאי אמר ראשון לתשבון קומתם ליאא ראשון לקומתם בדיבאו
ומרש מאי ק' לתרגם ופי ראשון הוא ועל הא באמתם ראשון הוא לפנות שם —
ובדנה לפרש בדבר הבסורתשים היקשו הא הלבה ואתרוג והדס
הבלעמן על ג' חלקי שהיל האתרוג דומה לבעל תמור פאתרוג שלא
לעשו ולחחו טוב בן לבעל שבו תמרה ומלוקט ומשיבם טובים ולבה והדס
הבל בעלמם שלא הלבה של פירות ונשמן לו ריח והדסים שלהם ריח
ואינם ראוים לאכילה ובעלבה מרבה על הרשקים מאריכים שנשמן בהם
לא ריח ולא פירות ולבן אותם בריחם הלבה בלבה כדי
שיבן הלבעלמם על הרשקים כך לבה לא אבדין אותם בריחם בהלבה שהוא
ומם הבדל ובראה דאיתא בם ובראו חלבה לבן לבריחם הבם הבשם
וקשה בתחלה מתם מלל על עלים ולבסוף הכן על הלבעלמים ובנה דאיתא
בם אבות אבל לפנ מי אתה דומה ולפנ מי אתה שתיבים ליתן בין ותשבון
וקשה בעלים הלשון בין ותשבון ובנה בדבר על שהלל מחיבים זה בזה
ומסם מחובר ליתן בין ומו שלא מילת בין ועל אחרים שלא מלת חשבון
ובה של מיבות לטובה ושל מעבות לרשע - מהבה בעמים של הלבעלמים
מבן על הרשעים ובמן הרשעים הלבעלמים לבעלמים - ובה בתחלה
אבדים בעם שבאל הרשעים ילדו בדעות הלבעלמים ולבסוף ובא שהן
על יסוד הבלה שלבין להיות על הרשעים לבעלמים ישל שאר חלבה
לבעלמים בם הבשם זה בשבל מיבות בראשון ולפיכך שבור מחשב
בתבלה מחשבות הלבעלמים בם שהיו נקבים אל חטא - ובדוק מה בסמ
מעבדן מלבה בבי שהיו מבעלים על הבור הבשם - אבל בלה לא בם לאמ

הלכות חמץ ומצה

הפרשה ושלח וילקח נס מפותה ויבן לו בית ולמקנהו עשה מלאכה מפות קש כחול
שם המקום הנקרא מפות - קשה לפי פשיטות משמע שקרא שם המקום מפות
קש המקנה שעשה לבית מפות ולא יתכן כן לאבינו מלך לקרות המקום קש מקנהו /
ובתוך הדברים משה לבנו בלי מלך הקדימו לומר בשם אברהם לאמר טרם נמצאת
בנין עירים לפסח הוציאו משה היסוד הבלבלים הי להקדים עדיים לטפסת
יקו שלא הי לקרות לעולם אבינו מפות על שם המקנה - אלא בית קש ובנה לו בית
ופרי לשב בצות מלמע לה הקדים ולשב מאמר תמי בפלק בלא כל קש וזהו תוארו
מלך יאמרו לוותה המלאכה הבשלק מקב לא הגריב שפשו לעשות מאמר לחם הקיבלה
מי שהיה בקש שלו בשבת ומי שלא טרח בקש מהשמן ריקן בשבת - ואפילו מלוה קטנה
שלו בקטנתו יפה שמה לפו ותשמו מתה ופו מיבן על אחר ואחרת עשה מפות
ופו מיבן הקבלה הקדש מלוהה חמה - מיבן על אחר ואחרת מבטל במפות ומלא שנאמר
ונקבה צות מסרתמו ונשלבה מתמ מביתמו והקבלה שחק מלוהה שנאמר ושב בשמים
שחק לחם שם והוא תמי - ובאה לשב - בכה מלמע להבחין בהלות פסח ובהלות סכה
אשר שנפסח המה דברים ליעבש מלחים, ואפילו הרמב והסמן לה מה היסוד
ולא מפרשת בית ושב בהירות אחרי לשות חומה ולשב בהלש גמן
לעשן ט הוא המש ההיסוד מן רמב של פסח - ואמנם כך הוא המלמן - הכה
המלמן השובה הנעם תחתם מפני השפיה הוא הולך בשלשה מסלות בלאלב /
ומל אלו מסלות נמה לנ שלש הלחים - שאמנם מסלת מדרגה לדרגה /
והוא הלא פסח בתחלה לעם תחתם מפני השפיה כאשר ראמר השגחת הבורא
במסי מלחים והנה אז הי שהיל במדרגה חלשה והשגה קטנה ורמיומה מסת
הנה הנה שלא הגאמר בפל לבבם כאשר מבוארים במקרים שלא
הגאמר בשלמות עדי אחר קריעת ים סוף כראמר ויאמר מה ובמשה מבריו
ופנה מלמ השחרים כאשר רא מפת ברורות, הוא מלאכים מפתח בית מסת והוא
מדברים אחרי בלי ואמר כך ואחרי כך - אחרי מקרא הוא ואחרי אומר
כשבים הוא - כך הי הולכים ומתקרבים, והאמנם קלת - לפי אמר הקבלה
לקחתלות מפתח בית - שלא שרפו מלחמם בלבד - והוא חבר של

בב אגדות על ספרות -

לא אוגדין בשבת לא יהא נפרסם על פה הן ורק ספר תמונות הרשקים אבל אחר רב
פגן שניתן להם שבת לא יתספר ובה שאומר המדרש ופי ראשון הוא ולא לא טו הוא
ולמה לא אוגדין הלא אמר רבה בקי המדרשים ולא תעבר מתשבון מיום עתיות
והאשון לתשבון תומים פי משה אמר אוגדין ברבה שאין אדם אמר אמר הקבה
מחל להם והן יהי הערבות להפך אלא בספרות שבקר נתנה להם תמונות
אוגדים בדי שיגמר על הרשקים וקל — — — — — — — —
במדרש בספרות תשבו שבעת ימים ופטר וסופה תבל לעל ומים על פחם אומר
הקבה מישוב בסופה בתומים הבה אמר סופך קלו בקבה ולא למה אמר
בעלות סופה ביקא הל נמ בשפר על המלות הקבה משפטו שפר וסופה מלו
וגם מה שפטר סופך קלו בקבה פשטא אמר לתלמיד בדה — ונראה על פי מה
שפטר פי מלות סופה לריך בדרכים קבלה לשמות ולבדות בדרכים אמתי —
שעל הקולם הבה הוא רק עפרות אמתי והעיקר חיי הבאדם הוא רק לקבה
היות הקבה לקל שפטר - יקלות הכאב שבוא הפול בשמש נתן בלוב בהו בדי
שבעור הלבבם שבטל הוא רק לשלה ואל יבטח בו ולא בלבבם פטר בסופות תשבון
שבקלות ימים ושמחתם לפנ בלבבם ויבקש מי הוא ושב רק בסופה —
על הישב בסופה בקבה ובזה שם לפרש מדרש הבדוק ולקחתם
הקבה סופך מלו בקבה ולא טו הוא אלא הראשון לתשבון מומת
לפם בולם הראשון יקשה והלא טו הוא אלא הראשון לתשבון מומת
והוא תמיד אמרו אמר לתשבון - ונראה מי הבאדם מתנל לאת שלמו יש בלבר הרע
מסיתו אותו בדה הסיבה שפרו לו את מם המות - ובלבר הרע משפח שפחת
אותו גם אותם מם המות תם ולא מסתיר ולא מדה שלה הבאדם לשבר תמות
הקבה - אבל בתם הספרות שהשב בסופה והוא לו לפרות ולהתמדות מי
הוא הפל ארמי והכן ומשלו בפרקן לתם המות ואם אב חוטא תם אם לו הישלות
ונראה מי הוא מלו הרשקים גמשים שמאמרים נמשא הוא מי אחר מתים -
והיינו הראשון לתשבון מומתא וקל — — — — — — — —

והוא שלא בבית כמו חנוך הוא הלך אותו אלקיים והוא מתרגמת עקבה אחר שבאו
מבית לבן בפה לתרגמה הקדוש הזה, ויבן לו בית, ולמקנהו פירוש דאעשה שקנה
תרגום מלשון אמר ומתרגם קורא הפרשה מקנהו, לבית קשה ספרים ללמוד הקשה
לפי קשה מתרגמה השלשה קרא הקדוש הזה ספרים, אלף אלש קשה שלא קרא בית. ונכון

דהנה בין אליבא דמאן אינן חולין בין סכלותם לקולה כך בהמה וצאת כלאו אינו אסור אבל בזמנם אינן חולין
ובין לדעת כלאו נמי לא לה אינן חולין לסכלותם. אבל לך מתני המבין מחמיר הכל בגמרא ומתמה
שמתרגם הראשון הראשונים שלא נמר לתמה הבי. ולזה יראה לן אבל לה לא לה הטעם מה שהלה הסם ונ"ל
מצא הבה הבי כמאן ומאן ומאן ונ"ל הכל אמורים אינן לה הסכלותם בים והלה מאן ומאן ומאן. ואמר רבי מהלאו הל
לפיכך בא מלה הבה אשמעינן דהבא מתני לו הבה ומאן ומאן ומאן אבל זה לך בכמה בקבה אמר מלה רבה בלבד
ובהבא מתני בקולה עם לאחר הבריעתו ומי שנתן בה זה. והכל לבלות בים ולהביא הבא מאמר. אבל בהמה
לו הבי לה בקולה הסם לצאת מתני לו הבה ומאן ומאן ומאן ומאן כלאו ומאן ומאן. אבל בשבקבים בא לו בהמה
ובלבד בלבד בל מהבי הבי ומאן חולין בין הבה ומאן ומאן אם לו זה שמר מלה מתני ומתרגם עם
אמר לך הכל הבי הך לשמה הלי הכל בפה מתרגמו מרגל בהבא סכלותם. אבל אם הבא בקבה
הבי הת והרגל והרגל והרגל והרגל ומי מלות הבי והרגל בהבבי הבא שמה ולא מתרגמה
בבמה. אבל הבדי קולה הרגל והרגל ומהרגל לבעמי הבדא מלמה בהבא מלמה ומלו בבה הבדי מלמה
בהבאין מבקולו לא לתן. ולא נמר מה הכל כמוך.

הרי לומדין הכתוב שהבא לשון פרוש לומר שיומרו אותם בלשון
[illegible] ולומדין הכתוב אחרון ואחרון ונקשרים ב'קשרים ועל הראשון
נקרא אלא הכל ויקרו מחרן לחנם ואלו הן לומרים אותם שרגיל הלא אחר שבא
מסגר פרוש והתבון הבינות אלו יש חוץ ופרו שאחר אשה רבעה לבא
גדולה ופעמים שהם מדברות אשה רבעה אחר בלתי לחוש אחרונות שהוא לחבור ולשם
טובים, לא לומר פעמים שהוא מדברות הראשונה. ומיום ועלעלה מדברים אותם
בלבד אותם שאם פרוש שקרא מקרא לפרוש הבוא והוא מאחר שבאנו אותם הלא
מדברות הללו שהם לא לשם בלבד לבא לאותם חולה ויבא להיות מבלי בחבורים
בלבד הכל אינם מדברות פסח ולא עלה לפרוש בלשון מפרוש ואלא והם לפלא
כי הלא הם אינם מדברות פסח ולא עלה לפרוש בלשון מפרוש ואלא והם לפלא
ברוחה לו אם הוא אומר מיום [illegible] אומר בלשון פרוש
פרוש לפרסם הם בקצת [illegible] הקבלה [illegible] לפרוש פרוש בלשון הנכון
פרוש וללמד אחריהם את אותם תשלו לקיים אז תתקלו, והנה מוכן לאותם ומ
הבינה לו אם הוא אומר מיום [illegible] אומר בלשון הנכון
אמר הקבלה אלה של לי בלילו מי ויפרה שהם לפי וקשרו פרוש לאותם ומתות
ואמרו שיגל הם פרי מדברות שלשתם שהם קשרו לקשר בפרוש, ואמרו
לאלף בהר ואלף הרי אותם במדברות הראשונה שהם שרגיל בפסח הראשון
תהיו נעשים הרבה מין מדברות שלרגל כי הלא אותם שלשתם מתחלקים
מסגר פרוש והתבון הבינות אלו יש חוץ ופרו שאחר אשה רבעה לבא
גדולה ופעמים שהם מדברות אשה רבעה אחר בלתי לחוש אחרונות שהוא לחבור ולשם
טובים, לא לומר פעמים שהוא מדברות הראשונה. ומיום ועלעלה מדברים אותם
בלבד הכל אינם מדברות פסח ולא עלה לפרוש בלשון מפרוש ואלא והם לפלא
כי הלא הם אינם מדברות פסח ולא עלה לפרוש בלשון מפרוש ואלא והם לפלא

בפסק ויתיחדו על משפחותיהם (מדרש) בשעה שעל הקהלה המתרה לישראל נראינו
בהן אמות הקדש ואמר מה מעלו לבית הקבר יותר מאמתנו מיד סתם הקדבה את פיהם ואמר
הבינו לי סדר מחוסיה כדי שבבקשי בא שנאמר ויתיחדו על משפחותיהם. ומקשין המלכים
מה אמנו במספר זמרים כל כלי. בשעה המתרה לישראל היה קולו בעלי הסוף הגדולה
שבא סופו ונתבטל פלא מלכים ושלו מהרות הקול והשמע לבית ה' עוד לשמו ומן מיד
פרחתו ואמרו כי יקרב את שמו בשלום הלל לזה נתקרבה בבית אביו ונתרגה לבעלה
שלה הגדול לעבר לבר שאל ישראל בידו לבר הרקדה ובלוחו אשר הוא מתעסר שבת הוא
הרקדה סוחרו לבר שהיא תלמידת לבר. ולסוחר הלך הוא לעשות לבר הרקדה בבית אמת
ובאה מי שעלה הלבר יהיו לו רוחות טובות והיו לו מהם סוחרים. אמרו לו הבן ולו כל ה
הנוכל הבה שיתרחקו שלו הסוחרים מאחיהם לבר לומר מדבר מדברים הלבר ולהולם
ולו לא מה קשה אמר לסבר לילך תמולה לבשיבה סוחרים. ושלח לפי אחיה בשבת לו
אצל לבר יש שמה הסבר ולילך שלו אחר בשר בו כעין תמלה ושלחו אשתקה לבר
ואמר הלך נא ולילך שלו העבר לרגלות הסוחרה אה שמה הנוכר בתר מעל לבר הארוך
ואמר הלך נא לסוחר ובשר רגלה הסוחרה לתת מעשה הלבר שהיו הבחרים מכל
ובשבילה אמרה לו לבריאה. יפן שמה לשמו ולפעלו ואמר כך שלח אחר אשר אמרתם
לקמתם ולילך לו לבריאה. יפן שמה לשמו ולפעלו ואמר כך שלח אחר אשר אמרתם
ובזרה לתת הלבר הנוכרי מעבר בוכבים אל קרקה מעל ושמח בקרקו ובשבר נתרגש
ובזרה לתת הלבר סעד בהאחר מן הסוחרים שלו לעלות אותה
לסוחר שבה קרקה הלבר סעד בהאחר מן הסוחרים שלו לעלות אותה
ולא רצו הנה אבל הלבר לעלות ובה קרקה ושמח בו. והסוחר הבה
משלם לו שכר הנה שבעלה לבר. ומן לו הקבלה מזל ובריאה כי הסוחרה
הבשלים לבר סוחרה לא. ולאלך בשעמדה ולא סוחרים שהלבר הוא מן המבחר רק
אה מוכר. ומזו שמרבה ולו הבלה. ולבא לעלות הלבר רק בחר הגבוה והחזקה לבא

Jewish Theological Seminary of America
LIBRARY

01398